Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1770 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 7 ianuarie 1955

ÎN NUMĂRUL DE AZI:

ADEVĂRATUL EROISM

MAI MULȚI ELEVI ai Școlii medii tehnice de mecanizare a agriculturii din Bacău se scăldau într-o zi în Bistrița. Băieții se stropeau, se luau la trîntă, fiecare vroia să arate mai sprinten, mai viol. Dănilă Ștefan din anul II se juca și el cu colegii, dorind să se grozăvească. Deodată i-a venit o idee. „Ia uitați-vă, bă" a strigat el și, luînd o piatră de pe malul rîului, a aruncat-o departe, departe înspre o femeie care trecea prin apropiere. Piatra și-a ajuns ținta și femeia a țipat de durere. La început, colegii admiraseră cu gura căscată „îndrăzneața" faptă a prietenului lor, dar cînd au auzit strigătul, au zbughit-o care încotro.

Aceasta ar fi prima întîmplare. A doua ar părea ceva mai banală. Lucrurile s-au petrecut în timpul cît își îndeplineau elevii stagiul de practică la gospodăria agricolă de stat din Serbești. Numeroase ore pînă pe înserat, elevii la rînd au muncit neobosiți la recoltatul cartofilor. Stoian Pavel din anul IV și Florea Gheorghe din anul II. Stoian era la plug, iar Florea mergea în urmă. Nu le era deloc ușor. Dintre toți elevii ei au recoltat cantitatea cea mai mare de cartofi. Dar, așa cum spuneam mai sus, lucrul acesta este aparent comun, atît de comun și banal, încît mulți tovarăși de-ai lor n-au înțeles frumusețea gestului celor doi băieți.

Intr-adevăr, la o privire superficială, aici nu este nimic interesant. Cei doi elevi au muncit bine și atît. Pe cînd prima întîmplare era oarecum ieșită din comun. Ba, unora li s-a părut atît de deosebită încît, n-au văzut că era de fapt un gest netrebnic, laș și, lipsindu-le și curajul de a spune adevărul, nu au arătat pe cel care a aruncat piatra atunci cînd femeia a reclamat cazul direcțiunii. De aceea vinovatul a fost aflat cu greutate.

Este limpede pentru noi care dintre aceste două fapte a fost cu adevărat deosebită, care din ele avea trăsături de bravură. Aceasta tocmai fiindcă știm că nu ori ce acțiune care iese din comun poate fi numită eroică. Maculatura burgheză cu pretenții literare încerca să otrăvească tineretul cu chipul „eroului" care-și dovedește „calitățile" în diverse aventuri care mai de care extravagante, numai spre a căuta „senzații tari", spre a uimi cu „vitejia" și „eroismul" său.

Tineretul nu dorește să-i urmeze pe palavragii, bătăuși, huligani, bețivi, și tot felul de alți neisprăviți care conștienți sau inconștienți, purtați de rămășițele mentalității burgheze sau îndemnați de către dușmani, comit acte condamnabile. Pe nimeni nu pot înșela faptele lor nevrednice. Toate degajă miasmele putredei morale burgheze pe care tineretul nostru o îngroapă tot mai adînc în pămîntul uitării.

Nici vorbă că pentru noi astăzi noțiunea de erou are cu totul alt conținut.

Viața noastră nouă, morala noastră, noile noastre preocupări au creat o nouă noțiune a eroului, un nou chip de erou. Pentru noi nu poate fi erou acela care, săvîrșind o acțiune, se gîndește în primul rînd la faima și la gloria lui, acela care nu urmărește de fapt a-și servi patria, partidul, poporul. La noi nu au nici un succes „eroii" care încearcă să se bată cu morile de vînt sau să obțină cine știe ce record la mers în patru mîini cum se obișnuiește peste ocean, care se dedau la astfel de ocupații ce nu aduc nici un folos sau fac chiar rău. La noi este erou numai acela care-și servește poporul cu abnegație, acela care luptă din răsputeri pentru aplicarea politicii partidului, care în orice împrejurare pune interesele colectivului mai presus decît interesele înguste, personale.

Asemenea oameni au mai existat și ei aveau de întîmpinat pe vremuri nenumărate greutăți. Pilda atîtor generații de luptători, savanți, cărturari, pilda lui Bălcescu, a lui Matei Millo, I. C. Frimu, I. L. Caragiale, V. Babeș, pilda luptătorilor comuniști ca Filimon Sîrbu, Haia Lifșiț, Pavel Tcacenco, Ilie Pintilie și a altor oameni mari care au avut de suferit atîtea persecuții din partea regimului burghezo-moșieresc și au fost uciși de către slugile acestuia, este grăitoare. Astăzi partidul nostru cheamă tineretul să vină în primele rînduri ale luptei pentru fericirea poporului. Astăzi există toate condițiile ca cel mai simplu om să devină un erou, iar eroismul capătă proporții de masă.

Și aceasta tocmai fiindcă acum este erou acel care, indiferent ce profesiune sau funcție ar avea, dă tot ceea ce poate cauzei noastre, se străduiește să-și îmbunătățească zi de zi munca. Pentru noi este erou acum și soldatul care — în numele unei cauze drepte — luptă pînă la ultimul cartuș necedînd nici un pas dușmanului sau agenților lui, și marinarul care înfruntă furtunile, dar și muncitorul care dă mai mult petrol și mai multă îmbrăcăminte pentru oamenii muncii, și învățătoarea care împărtășește tainele științelor în serile tîrzii de iarnă analfabeților, și mulgătorul care obține o cantitate mai mare de lapte și sportivul care cucerește noi și noi onoruri pentru culorile patriei. Pentru noi dă dovadă de eroism doctorul care străbate kilometri prin viscol pentru a salva viața unui om, pompierul care stinge incendiul ce amenință să distrugă avutul poporului, și tînărul curajos care salvează un copil de la înec și vînzătorul care asigură buna aprovizionare a oamenilor cu alimente, și scriitorul care încîntă mințile și sufletele oamenilor cu opere de înaltă artă.

Au trecut vremurile cînd cei care-și iubeau poporul, patria, erau huliți și batjocoriți, [illegible] naivi sau chiar mai răi. Astăzi faptele deosebite de eroism sînt răsplătite după merit. Priviți steluțele de aur care lucesc la pieptul savantului C. I. Parhon, al strungarului Vasilache Constantin, al feroviarului Lungu Ștefan, al crescătorului de animale Adochiței Constantin, al tractoristului Voichiță Vasile. Faptele lor, munca lor modestă dar importantă, zilele lor de trudă și nopțile lor de învățătură și frămîntări, eroismul lor — netrîmbițat dar cu atît mai adevărat — și-a găsit recunoașterea în marele titlu acordat de partid și guvern, de poporul recunoscător, titlul glorios în fața căruia toți oamenii cinstiți își manifestă dragostea și respectul: Erou al Muncii Socialiste. Pe aceștia și pe cei asemenea lor îi iubește și vrea să-i urmeze tineretul nostru.

Astăzi fiecare tînăr poate să viseze a deveni un erou; în sufletul fiecărui tînăr trebuie să ardă flacăra de nestins a eroismului pentru cauza poporului!

Sosirea în Capitală a Orchestrei Filarmonicii de Stat din Sofia

Joi dimineața a sosit în Capitală Orchestra Filarmonicii de Stat din Sofia, care, la invitația Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea va da o serie de concerte în București și în alte orașe ale țării.

Filarmonica de Stat din Sofia este condusă de cunoscutul dirijor bulgar Sașa Popov, artist al poporului din R. P. Bulgaria, laureat al Premiului Dimitrov. Au sosit de asemenea soliștii Vasil Cernaev, violonist și Liuba Enceva, pianistă, laureați ai Premiului Dimitrov.

In Gara Băneasa, artiștii bulgari au fost salutați la sosire de artistul poporului George Georgescu, laureat al Premiului de Stat, directorul Filarmonicii de Stat din București, dirijorul C. Silvestri, maestru emerit al artei, directorul Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., Sabin Drăgoi, maestru emerit al artei, vicepreședinte al Uniunii Compozitorilor din R.P.R., Oliver Săbău, vicepreședinte al Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, de numeroși membri ai Orchestrei Simfonice a Filarmonicii de Stat din București, colectiv artistic emerit din R.P.R., și ai altor formații orchestrale simfonice din Capitală.

A fost de față M. Krumov, prim secretar al Ambasadei R. P. Bulgaria.

In numele Ministerului Culturii, al Filarmonicii de Stat din București și în numele Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, oaspeții au fost salutați de dirijorul George Georgescu.

A răspuns conducătorul Filarmonicii de Stat din Sofia, Sașa Popov. (Agerpres)

—★—

Răspund chemării partidului

Numeroși ingineri și tehnicieni de la întreprinderile din regiunea Ploești au hotărît să plece în agricultură pentru a ajuta S.M.T.-urile și gospodăriile agricole de stat la lucrările de reparare a mașinilor agricole. Astfel, la cele 14 S.M.T.-uri și 16 gospodării agricole de stat din regiune au plecat 110 ingineri și tehnicieni din industria metalurgică și din schelele petrolifere. Printre ei se află maistrul mecanic Gheorghe Ionescu de la trestul 5 Tîrgoviște, maiștrii mecanici Lazăr Marin și Constantin G. Constantin de la rafinăria 7 Ploești, fruntașii în întrecerea socialistă Cristu Atanasiu și Ion Moldoveanu de la schela Boldești, inginerul Ion Călescu de la rafinăria 7 Polești, inginerul Tudor Scărlătescu de la uzina „1 Mai" și alții.

Lucrările de reparare a mașinilor agricole, necesare campaniei de primăvară au și început. Activitatea centrelor de reparare a mașinilor agricole din S.M.T.-uri și gospodăriile agricole de stat este coordonată de 11 ingineri.

Fruntașe în repararea tractoarelor sînt S.M.T. Ciorani, raionul Cricov, care a reparat pînă în prezent 30 de tractoare, S.M.T.-Bărcănești, raionul Ploești, care a reparat 10 tractoare și altele.

—★—

Lămpi cu radiații ultraroșii

La fabrica „Electrofar" din Capitală se produc acum în serie lămpi cu radiații ultraroșii, care au o durată de funcționare de 3000—5000 de ore.

Radiațiile ultraroșii au numeroase aplicații industriale. În fabricile de încălțăminte, de pildă, talpa odată vopsită trebuie supusă unui proces de uscare. Inainte, încălțămintea era ținută pe bancurile din diferite secții timp de 24 de ore, ocupînd astfel un spațiu însemnat. Astăzi, prin folosirea lămpii cu randiații ultraroșii, 700 perechi de încălțăminte se usucă în 18 minute. (Agerpres)

O BRIGADĂ DE BUNĂ DESERVIRE

A trecut mult timp de cînd cîțiva utemiști de la magazinul „Comaliment" nr. 1 Bacău au cerut să ia ființă o brigadă. Citiseră ei despre multe brigăzi, despre lupta tinerilor și succesele lor, apoi s-au hotărît: „să formăm și noi una".

Au anunțat organizația U.T.M. și conducerea magazinului. Unii nu înțelegeau necesitatea ei. „Eu înțeleg brigadă în sectorul productiv, or, noi nu producem nimic; dacă ne vin consumatorii vindeam, iar dacă nu, așteptăm" — spuneau mulți.

Dar inițiatorii brigăzii au perseverat, au arătat tinerilor că și ei au un plan de îndeplinit și că trebuie să muncească în așa fel ca în magazinul lor să vină din zi în zi mai mulți cumpărători. Pentru aceasta este nevoie: consumatorii să fie serviți cît mai repede, să li se vorbească frumos, iar mărfurile noi sosite să fie anunțate.

Auzind de această inițiativă cîțiva tovarăși mai în etate au cerut să facă și ei parte din brigadă. Ei au fost primiți cu multă bucurie de tineret și împreună au format o brigadă de bună deservire în fruntea căreia l-au ales pe tovarășul Herman Braunștein, unul dintre cei mai buni vînzători. După înființarea brigăzii, multora li se părea că lupta lor s-a sfîrșit. Deacum totul va merge bine. Nu după mult timp însă responsabilul brigăzii a constatat că lucrurile nu merg așa de strălucit; unii membri lipseau nemotivat, alții întîrziau, iar unii avea atitudini de nervozitate față de consumatori. Ce era să facă? Cum putea el oare îndrepta aceste lucruri?

Consfătuirea brigăzii

Faptul că munca nu mergea bine, îl frămînta mult pe responsabil. El a stat mai întîi de vorbă cu cîțiva utemiști, le-a arătat care este situația, apoi a hotărît ca imediat după închiderea magazinului să facă o consfătuire de brigadă. La această consfătuire pe lîngă o serie de măsuri organizatorice care s-au luat, s-a hotărît ca cel puțin odată pe lună brigada să-și analizeze munca pentru a vedea care sînt lipsurile și totodată pentru a veni cu noi propuneri pentru îmbunătățirea activității.

Fiecare consfătuire aducea noi succese pentru munca lor de zi cu zi.

La început mulți tovarăși nu erau învățați cu critica, dar printr-o îndelungată și continuă muncă ei s-au convins că numai așa pot fi lichidate lipsurile. La o consfătuire de brigadă s-a analizat în special problema întîrzierilor și a lipsurilor nemotivate.

Membrii brigăzii au arătat că nu se mai pot tolera lipsurile în cadrul brigăzii. „Noi trebuie să distribuim la timp toate mărfurile ce ne sosesc. Dar putem noi oare să ne achităm cu cinste de această sarcină dacă unii tovarăși din brigadă întîrzie și lipsesc de la muncă? Desigur că nu! La acest lucru nu s-a gîndit niciodată tovarășa Augustina Stanciu care are obiceiul să găsească motive pentru ca să lipsească și să întîrzie, a arătat responsabilul brigăzii".

Utemista Burceanu Elena deși era prietenă cu ea, s-a ridicat și a criticat-o aspru. I-a arătat printre altele:

„Tovarășa Augustina Stanciu trebuie să se gîndească că lipsind, îngreunează munca întregii brigăzi și totodată frînează îndeplinirea și depășirea planului". S-a subliniat în aceeași consfătuire că tov. Augustina trebuie să vadă în criticile aduse, un ajutor tovărășesc în muncă.

Peste puțin timp, remediindu-și lipsurile și venind regulat la muncă, Augustina Stanciu a văzut că și cîștigul ei lunar a crescut. Abia atunci și-a dat seama că utemista Burceanu Elena și ceilalți tovarăși care au criticat-o, au ajutat-o.

Tinerii au făcut și numeroase propuneri în cadrul consfătuirilor.

Trebuie arătat că în această brigadă există o preocupare continuă pentru înlăturarea unor deficiențe care îngreunează servirea rapidă a consumatorilor.

Pretutindeni, în patria noastră, magazinele sînt aprovizionate din abundență, cu tot felul de alimente.
In fotografie: *utemista Elena Burceanu, membră a brigăzii de bună deservire, servește cumpărătorilor noile mărfuri sosite după apariția Hotărîrii partidului și guvernului. Ea reușește să vîndă zilnic zeci de kilograme de mezeluri, brînzeturi și diferite conserve.*

In acest sens unul dintre utemiștii brigăzii a observat că mulți consumatori așteaptă uneori foarte mult la casă pe considerentul că n-au mărunțiș. Intr-una din consfătuiri el a arătat printre altele: „Cumpărătorii mai au și alte treburi. De aceea eu propun ca responsabilul brigăzii împreună cu conducerea magazinului, să ia măsuri în această direcție și să asigure din timp cele două case cu mărunțiș pentru ca bonurile să fie eliberate cît mai repede". A doua zi această propunere a fost rezolvată.

O altă problemă de care a ținut seama în permanență brigada a fost și condica de sugestii și reclamații. De multe ori în consfătuirea de brigadă erau luate în discuție o serie de propuneri și sezisări făcute prin condica de sugestii.

In felul acesta membrii brigăzii au avut posibilitatea să satisfacă în mare măsură cerințele oamenilor muncii.

Mîndria brigăzii

Lupta brigăzii pentru o mai bună deservire a muncitorilor, a fost apreciată și stimulată. Azi ea deține steagul de brigadă fruntașă, iar responsabilul brigăzii pentru merite deosebite în muncă a primit Diploma de onoare și candidează la titlul de „fruntaș în comerțul de stat".

Succesele obținute în muncă îi îndeamnă să muncească cu mai mult elan, pentru o cît mai bună deservire a muncitorilor. De la înființarea brigăzii pînă în ziua de 8 decembrie 1954, ei au reușit să distribuie oamenilor muncii 4.000 kg. făină, 1.000 kg. conserve de diferite sorturi, 2.000 kg. brînză de oi, 800 kg. jemsuri, 500 kg. paste făinoase, 500 kg. măsline, 400 kg. săpun rufe, și o serie de alte mărfuri, depășind cu mult sarcina de plan pe prima decadă.

Apariția Hotărîrii Comitetului Central al Partidului și al Guvernului cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații a făcut ca membrii brigăzii să-și dea seama de sarcinile mari și deosebite care le revin acum. Făcînd cunoscute mărfurile noi sosite, vorbind întotdeauna frumos consumatorilor, evitînd printr-o serie de măsuri organizatorice aglomerările care se ivesc, membrii brigăzii dau dovadă că ei își înțeleg răspunderea care o au în vederea bunei deserviri a oamenilor muncii.

Deseori întîlnești aici pe gospodina Dorina Bercovici, soția unui muncitor de la I.R.L.C. etc. Tot aici poți întîlni foarte des pe tovarășul Georgescu Ioan, tovarășul Panaite Vasile de la fabrica de hîrtie „Steaua Roșie", pe tovarășii Crețu Gheorghe șofer la Oficiul de gros Alimentar și alții. Venind în acest magazin ei știu că vor fi serviți bine și repede.

Membrii brigăzii prin metodele lor de muncă au cîștigat încrederea consumatorilor. Ei sînt mîndri de aceste succese. Iată ce povestea, de pildă, utemista Burceanu Elena vînzătoare în raionul mezeluri:

„La început nu aveam destulă experiență în muncă. Dar datorită ajutorului primit în cadrul brigăzii reușesc să mă achit de toate sarcinile. Sînt fericită, că azi pot servi zilnic sute de muncitori".

Membrii brigăzii se străduiesc și de-acum înainte să-și îmbunătățească neîncetat munca pentru ca să îndeplinească sarcinile care reies din Hotărîrea cu privire la desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele și rații.

Brigada e mîndria magazinului și membrii ei cinstesc acest titlu.

CALIN DUMITRU
corespondentul „Scînteii tineretului"
pentru regiunea Bacău

Însemnări

Calorifere în Bărăgan

Bărăganul s-a înțelenit de ger. Zăpada amorțită scîrțîie sub pași, scrîșnește și se vaită parcă ar avea suflet. Drumuri de sănii, netezite de vînturi, fug spre nesfîrșit. Nici un copac în această pustie albă. Reflexele zăpezii albastre, au jocul unor scăpărări de oglinzi, din care cauză ochii îmi lăcrămează și dau mereu să-i acopăr cu palma. Obrajii mi-i simt însîngerați, iar nasul moale de parcă mi l-ar freca tot timpul cineva cu degete de mocan. Petrache Bordei, tovarășul care mă conduce la atelierul de reparații al S.M.T.-Făurei, merge înaintea mea fluierînd de mama focului, cu miinile înfundate în buzunarele pufoaicei. Bag de seamă că-și poartă nepăsător, numai pe ceafă, căciula croită aș crede dintr-o piele întreagă de batal; face așa parcă dinadins ca să-i dea curaj orășeanului ce tropăie în urma lui și nu mai pridideşte zmucind de marginile șepcii ca s-o îndese peste urechile pe jumătate degerate. „Hotărît, gîndesc cu necaz, flăcăul trebuie că și-a uns gîtul de dimineață cu niște rachiu fiert, plămădit cu chimion". Și cît pe-aci să fac o boacănă și să-i spun: „frumos exemplu dă mecanizatorilor secretarul de U.T.M. (uitasem să vă spun că Petrache Bordei îndeplinește în stațiune această muncă). Dar m-am stăpînit numaidecît căci se putea să fie numai o năzărire a mea. Și-apoi mi-am adus aminte că în urmă cu un ceas, cînd am coborît din tren, nu m-am sfiit de loc să încerc de două ori ușa de la bufetul gării, închisă, lucru pentru care nu l-am lăudat nici cît negru sub unghie pe responsabil.

Intre timp secretarul meu o schimbase pe cîntec:

...bate dorul din vecini
eu mă usc pe mărăcini...

L-am întrerupt fără dibăcie și l-am întrebat:

— Faceți focul în sobele din atelier?

M-am temut degeaba că întrebarea i se va părea stupidă.

— N-avem lemne, mi-a răspuns el. Unde-ai văzut dumneata o geană de pădure în Bărăgan, că zici că l-ai colindat în lung și-n lat?!

Liniștea cu care vorbea a făcut ca o clipă să-mi răsară în minte imaginea unei hardughii cu brumă pe pereți, în mijlocul căreia mecanizatorii dîrdîie de frig mai al dracului ca un desculț ce ține morțiș să se dea cîrna pe derdeluș în ajunul bobotezei. Imbietoare perspectivă!

— Ascultă frățioare, nici în București nu cresc păduri, dar tot să-ntîmplă să mai năduşim uneori.

— O fi, dar noi n-avem lemne.

I-am făcut secretarului imputările cuvenite în asemenea împrejurări, accentuînd, cum cred că bănuiți, îndeosebi asupra faptului că el era dator să se intereseze din vreme ca să li se asigure mecanizatorilor condiții prielnice de lucru pe timpul iernii. Nu-l turbura însă de loc sporovăiala mea și răspundea cînd și cînd, reținîndu-și zîmbetul: „n-avem lemne, în Bărăgan nu sînt păduri"

Cotirăm pe-o cărăruie ce se îmbuca în drumul de sănii. N-a trebuit să mergem mult și văzui deodată ridicîndu-se din ceața geroasă o clădire înaltă, durată numai din piatră și cu geamuri largi în pereții de către soare. Răbufnea afară un vuiet surd și izbituri de ciocane. Era atelierul de reparații.

— Poate că totuși ai să te dezmorțești și la noi olecuță mi-a spus tovarășul Bordei, deschizînd ușa masivă, ca de han, și poftindu-mă să intru.

Inăuntru plutea o căldură plăcută și nițel uscată. L-am privit lung pe secretar. Dinții lui puternici sticleau în lumina vie a becurilor. Zîmbea. Trebuia ca dumneavoastră să fi fost acolo să cunoașteți uimirea ce-am trăit și satisfacția lui Petrache Bordei.

„N-avem lemne, în Bărăgan nu sînt păduri". Vorbele acestea îmi sunau în ureche învăluite acum în susurul molatec al apei fierbinți ce curgea prin țevile caloriferului, instalate de-a lungul pereților.

Secretarul zîmbea. Parcă și bătaia ciocanelor se auzea acum ca venind din mari depărtări. Afară, sub geamuri, vîntul se pornise să zuruie în omături. Se vesteau vifornițe, dar secretarul zîmbea. Citeam în ochii lui încredere și voioșie. Nu-i păsa de vifornițele ce aveau să vină. De loc. Zîmbea.

— Cine s-a gîndit să instalați calorifer? îl întrebai.

— Noi, utemiștii. Aveam o locomobilă care ședea în părăsire și țevi la fel, cîte vrei. Noi am fost cu ideea. Ne-a susținut tovarășul Ștefănescu Dumitru, șeful secției politice.

— Dar cine anume s-a gîndit mai întîi?

— Păi cine alții decît noi, ăștia care am tras și cu dinții numai să vedem instalația gata?!...

Mîndre păduri, mai falnice decît voi cresc oamenii în Bărăgan!

FANUȘ NEAGU

Agronomul — sfătuitor de nădejde

Pe marginea scrisorii „Pornim cu hotărîre spre noua noastră muncă în agricultură"

Cînd muncești pămîntul de copil încă, oricît de tînăr ai fi apoi, crezi că ai o oarecare știință, o oarecare înțelepciune la lucrul cîmpului. Așa credeam și eu. Cînd însă în gospodăria noastră colectivă a venit un inginer agronom, mi-am dat seama că mai am încă multe de învățat ca să pot spune că știu să lucrez bine pămîntul.

Nu este decît un an de cînd tovarășul Nicolae Petculescu — așa îl cheamă pe agronomul gospodăriei noastre — a venit în gospodărie, dar multe lucruri de folos am învățat de la el. Sfaturile lui mi-au fost un ajutor de nădejde în munca mea de brigadier, atît în ce privește organizarea muncii cît și în ce privește executarea muncilor agricole după cerințele agrotehnicii înaintate.

În brigada noastră — ca în toate brigăzile de altfel — munca este organizată pe echipe. Acum doi ani însă, echipele existau doar în registre, la birou, căci pe teren nu mai erau de loc. Nu se mai ținea seama de echipe, se muncea ce-i drept cam în dezordine. Toți oamenii din echipă lucrau împreună; iar cît executau se împărțea la numărul membrilor echipei și se socotea astfel cît a realizat fiecare colectivist — fără deosebire că unul a fost mai sîrguincios în muncă iar altul mai leneș.

Îndată ce a venit în gospodărie, tovarășul Petculescu ne-a arătat că acest fel de organizare a muncii și, mai ales, de ținere a evidenței muncii prestate de fiecare colectivist este nepotrivit, deoarece duce la încurajarea celor leneși și la nemulțumiri în rîndul celor fruntași. Ne-a arătat totodată că prin aplicarea normelor individuale de muncă putem să facem ca fiecare colectivist să muncească cu sîrguință și să asigurăm o evidență clară a muncii fiecăruia.

Mi-am dat seama cît de folositoare ne este îndrumarea tovarășului Petculescu, precum și de faptul că noul fel de a ține evidența muncii întărește spiritul de răspundere al colectivistului față de calitatea și cantitatea muncii și am introdus, primul din gospodărie, normele individuale de muncă în echipe. Rezultatele obținute ne-au arătat cît de prețioasă a fost această îndrumare. De unde înainte echipele nu-și îndeplineau întotdeauna normele de muncă, acum nu era zi în care acestea să nu depășească norma cu cîteva procente. Tot acum au ieșit la iveală și colectiviștii care depuneau mai multă strădanie în munca lor. La prașila porumbului și a bumbacului, de pildă, Eremia Dușcă a realizat trei norme, iar Florea Răceală cîte două norme în unele zile.

Au mai fost apoi și alte prilejuri cînd și eu și ceilalți brigadieri am învățat lucruri noi de la agronomul nostru. Începusem însămînțările de primăvară. Însămînțam floarea soarelui. Terenul fusese arat adînc încă din toamnă. În primăvară am dat doar cu grapa, pentru că am socotit că terenul este moale și am băgat apoi semănătorile. Socoteala noastră a fost greșită și de acest lucru ne-am dat seama abia cînd tovarășul Petculescu ne-a arătat greșeala. Noi n-am ținut seamă de faptul că zăpada mare a bătătorit pămîntul și discurile semănătorii nu pătrundeau în pămînt, ceea ce făcea ca sămînța să rămînă la suprafață. Cînd ne-am dat seama de greșeala noastră — din cele arătate de agronomul nostru — am cultivat mai întîi terenul și numai apoi am însămînțat. Am învățat deci atunci că, pentru a culege o recoltă sporită, nu trebuie să însămînțezi oricum ci să asiguri seminței condiții cît mai bune de încolțire și răsărire.

Tot în primăvară, îndată după topirea zăpezii, am văzut că pe o suprafață de vreo 50 hectare grîul a ieșit din iarnă slab înfrățit. Aceasta însemna compromiterea culturii. Îndrumarea plină de pricepere a agronomului ne-a ajutat să salvăm însă recolta. Am dat atunci culturii azotat de amoniu ca îngrășămînt, iar apoi am grăpat, ca să spargem scoarța pe care o făcuse pămîntul, bătătorit de atîta zăpadă din timpul iernii. Cultura s-a îndreptat și a legat apoi rod frumos.

Bogate învățăminte am desprins și din experiențele inginerului agronom al gospodăriei noastre. În anul trecut, de pildă, el ne-a sfătuit să însămînțăm un hectar cu porumb pentru a obține sămînța hibridă. Ne vorbea agronomul despre sporurile mari de recoltă ce le vom obține însămînțînd apoi sămînța aceasta. Unii dintre noi priveau cu neîncredere aceste încercări. „Tot porumb este — spuneau ei — de ce să rodească mai mult". Dar la cules au tăcut chitic, cum se spune. Cele peste 3000 kg. porumb boabe obținute de pe hectar — față de cele 1200 kg. cît am cules de pe celelalte tarlale însămînțate obișnuit — ne-au spulberat orice neîncredere.

Tot cu neîncredere a fost privită de unii colectiviști și încercarea de a planta, în gospodărie, cartofi în timpul verii. Printre cei neîncrezători eram și eu. „Pe la noi nu se prea fac cartofii chiar dacă-i însămînțezi primăvara, dar mi-te să-i mai pui și vara — spuneam noi. N-o să se facă nimic. O să se coacă în pămînt, de căldură". Dar a trebuit să alungăm și noi neîncrederea și să ne dăm învinși în fața științei. Cartofii plantați în vară, au dat, în plin Bărăgan, rod destul de bogat.

Din aceste experiențe — cît și din multe altele — ale agronomului nostru am învățat să prețuiesc știința agrotehnică și să aplic cît mai larg metodele de muncă avansate.

Încă multe alte învățături folositoare am desprins din activitatea agronomului nostru, din îndrumarea și sfaturile sale. M-am lămurit acum și mai bine de ce este necesar să faci muncile agricole la timpul prielnic, de ce și cum trebuiesc îngrijite culturile, ce rost au prașilele repetate, însfîrșit ce înseamnă să folosești la munca pămîntului metode agrotehnice înaintate.

Prin experiența și priceperea sa, prin sfaturile folositoare date, agronomul a fost — atît pentru mine și ceilalți brigadieri cît și pentru toți colectiviștii — un sfătuitor prețios și un îndrumător de nădejde. De aceea totdeauna am ascultat cu atenție sfaturile lui și am aplicat întocmai îndrumările sale.

Colectiviștii prețuiesc priceperea și experiența agronomului nostru și învață necontenit de la el, pentru că el este sprijinul nostru apropiat în lupta pentru obținerea de recolte îmbelșugate, pentru dezvoltarea și întărirea gospodăriei noastre colective.

GHEORGHE ISTRATE
responsabilul brigăzii I-a
de la gospodăria agricolă colectivă
„9 Mai" din comuna Dragalina,
regiunea București

Scrisoare deschisă unei mame

Stimată tovarăşă Ardeleanu,

Vreau de la început să vă spun că scrisoarea aceasta nu vă dă nici un motiv să vă alarmaţi: Monica n-a luat nici o notă proastă, n-a întîrziat de la şcoală, n-a făcut — într-un cuvînt — nici o poznă. Asemenea lucruri nu i se întîmplă niciodată Monicăi: e prea ordonată, prea disciplinată şi serioasă pentru ca ceva neprevăzut sau o simplă năzbîtie copilărească să-i încurce socotelile. Dacă vă scriu totuşi, aceasta se datoreşte tocmai firii ei, felului ei de a se comporta, pe care, după un studiu — să-l numim aşa — de 4 luni, am ajuns să-l cunosc în[illegible]. Vă mărturisesc că îndelungata mea experienţă pedagogică — 15 ani de învăţămînt — nu este suficientă pentru a rezolva singură problema; apelez, de aceea, la ajutorul dumneavoastră.

Sînt diriginta clasei a X-a C numai de la începutul acestui an; faptul că predau matematica — 6 ore pe săptămînă — mi-a dat posibilitatea să-mi cunosc şi mai bine elevele. Dar, înaintea acestei cunoaşteri sistematice, pedagogice, fetele mi-au fost dragi de la început: erau atît de spontane, de deschise, de sincere!

Din prima oră am remarcat-o pe Monica.

Aşezată, cuminte, serioasă, în banca întîia de la fereastră, nu mă privea pe mine — privea tabla! Asta, în timp ce toate fetele mă examinau cu un ochi critic, toţi studiau îmbrăcămintea, pieptănătura, fizionomia, — unele bucuroase, altele mîhnite pentru schimbarea dirigintei. Vizibil, Monicăi schimbarea îi era indiferentă.

Am coborît de la catedră şi m-am plimbat prin clasă, apropiindu-mă de unele fete. Firesc, convorbirea se lega, fetele se însufleţeau. [illegible] se întorceau după mine, răsucindu-se în bănci, urmărindu-mă cu privirea. Monica stătea liniştită, la locul ei, privea drept înainte — tabla, sau poate dincolo de ea. Trebuie să vă mărturisesc că mi s-a strîns inima: 15 ani mă obişnuisem să surprind în sufletele copiilor sentimente — e drept, contradictorii, dar totuşi sentimente! Şi iată că acum, eleva mea, Monica Ardeleanu, era indiferentă faţă de mine. De atunci, un colţ al sufletului meu [illegible] dureros ochii ei albaştri, reci, indiferenţi.

La lecţiile de matematică, Monica a fost o revelaţie: judecată sigură, rapidă, ca la toate celelalte materii — dar îmbinată cu pasiune. Întotdeauna nota 5. De altfel, ştiţi şi dumneavoastră acest lucru: Monica are la toate materiile numai nota 5.

Cîteodată, aşezată într-un colţ al clasei, la orele altor profesoare, îmi privesc fetele: unele scapără de atenţie, altele vorbesc în şoaptă, altele schimbă priviri complice, bileţele, îşi zîmbesc sau se ceartă. Invariabil, Monica ascultă cu atenţie, calmă, notează ceva în caiet. Niciodată, Monica nu-şi priveşte deobicei profesoara în ochi. Numai pe mine mă priveşte şi numai cînd explic la matematică. În ora de dirigenţie sau în alte ocazii, nu mă priveşte. Cînd răspunde la o întrebare, se uită dincolo de ochii celui cu care vorbeşte.

Monica e frumoasă. Pe dumneavoastră, ca mamă, acest lucru vă bucură, desigur. Pe ea, ca fată de 17 ani, o lasă însă indiferentă. N-am văzut-o niciodată, ca pe celelalte fete, oglindindu-se furiş în geam, trecîndu-şi la plecarea din şcoală pieptenul prin păr. Niciodată Monicăi nu-i răzbeşte de sub panglica albastră vreo buclă rebelă, niciodată uniforma pe care o poartă nu suferă influenţele cochetăriei. Şi totuşi, ceva nu-i în ordine în ordinea aceasta aparent perfectă...

Săptămîna trecută, la sfîrşitul celui de al doilea pătrar, clasa noastră a fost declarată fruntaşă pe şcoală. Din fondul şcolii am primit o sumă de bani să cumpărăm bilete la un spectacol. Am propus fetelor să ne organizăm o seară frumoasă şi le-am întrebat ce spectacol ar dori să vadă. În clasă s-a stîrnit furtună.

— Călăreţul de aramă!

— Rusalka!

— Maşenka!

N-am mai putut răbda tăcerea Monicăi.

— Tu ce-ai vrea, Monica? De ce nu spui nimic?

Pentru prima oară după aproape trei luni de şcoală, Monica m-a privit în ochi în afara lecţiilor de matematică. A zîmbit, dar trist:

— Ce vreau eu tot nu se poate...

— Ce-ai vrea?

— Concertul Beethoven, duminică, la Ateneu...

Şoptise, nu afirmase.

Bineînţeles, nu s-a putut, pentru că în clasa mea din păcate nu-s aşa mulţi pasionaţi de muzică clasică. Am luat deci bilete, vineri seara, la Maşenka, pentru că la operă nu s-au găsit. Monica n-a venit la teatru...

A doua zi, am rugat-o să rămînă cu mine după ore. Şi-a privit ceasul mic din încheietura mîinii şi a consimţit.

— Rămîn.

Am plecat împreună, pentru că în şcoală simţeam că nu putem vorbi. Monica tăcea, eu nu ştiam — parcă eram în primul an de şcoală! — cum să încep. Mă durea tăcerea ei. Ileana, fata mea, are tot 17 ani, dar nu-i tace gura cinci minute...

Cînd am ajuns în faţa Centrului de difuzare a biletelor am intrat. Am cumpărat două bilete la concert.

— Mîine dimineaţă, la ora 10,30 ne întîlnim la Ateneu. Tonul nu admitea replică. — Prima mişcare a fetei a fost să scoată bani, să-mi plătească biletul. (Monica nu concepe să rămînă datoare nimănui. Fetele mi-au povestit că odată cînd s-au întors de la muncă voluntară, Monica şi-a pierdut portofelul. S-a întors pe jos 6 kilometri pentru că n-a vrut să împrumute bani de tramvai [illegible]).

— Data viitoare mă inviţi tu. Bine?

Ne-am despărţit. La 10,30 precis — ea ajunsese înaintea mea. [illegible] Concertul a început... După jumătate de oră am privit-o: cu ochii mari, cu buzele întredeschise, cu tîmplele prinse în mîini, cu obrajii îmbujoraţi, zîmbind, Monica asculta. Nu mai stătea drept, ca în bancă. [illegible] Panglica de mătase îi aluneca şi buclele i se împrăştiau pe umeri. Nu respira.

Afară, după concert, Monica îmi căuta privirea. Era ger, şi în acelaşi timp soare. [illegible] Monica s-a repezit la ea:

— Dă-mi.

Mi l-a dăruit mie. Şi n-am ştiut nici ce să spun...

Apoi, m-am întors acasă, la Ileana, la caietele de corectat. A doua zi, la clasă, Monica era însă aceeaşi ca întotdeauna. Numai că de această dată mi-a evitat privirea şi în ora de matematică...

V-am povestit destule lucruri care, probabil, în faţa dumneavoastră, nu mă pun în lumina unui pedagog serios, ci a unei tinere profesoare romantice. Acelaşi gînd — trebuie să recunosc — mi-a venit şi mie în minte cînd, după primele ore de literatură, tovarăşa Ilieş, o profesoară tînără, în primul an de învăţămînt — probabil că aţi văzut-o la consfătuirea cu părinţii — profesoara aceea blondă şi drăguţă, mi-a cerut socoteală pentru faptul că „Monica Ardeleanu, din clasa dumitale, îşi ucide metodic imaginaţia, personalitatea". Acum, cînd am cunoscut-o însă pe Monica, cînd am îndrăgit-o, trebuie să vă spun că, deşi exagera, Elena Ilieş avea dreptate, în fond.

Monica e o fată înzestrată, inteligentă. Niciodată, în clasă, nu şi-a jignit colegele, niciodată n-a răspuns urît unei profesoare. Şi totuşi — dureroasă realitate, — fetele n-o iubesc şi profesoarele, chiar dacă-i apreciază calităţile şi-i dau nota 5, o iubesc mai mult pe svăpăiata şi copilăroasa Rodica. Niciodată, o elevă care nu ştie ceva nu se duce s-o întrebe, niciodată nu împrumută ceva de la ea. Duminica n-o întîlnesc, nu-i telefonează, de la şcoală nu pleacă împreună cu ea. Pe Monica n-o dor lucrurile astea — îmi spuneam eu. E singură, în universul ei, în care fiecare lucru îşi are locul stabilit.

Poate că dacă n-aş fi văzut-o duminică la concert, nu ascultînd ci respirînd muzica şi dacă n-aş fi trecut pe la ea luni după amiază, nu v-aş fi scris. Am găsit-o pe Monica plîngînd. Era singură în tot apartamentul. Dumneavoastră eraţi la Institut, soţul dumneavoastră plecat pe teren. Metodic, îşi făcuse întîi lecţiile şi numai apoi se întorsese la gînduri. Şi pentru că am venit tocmai atunci, Monica n-a rezistat; a plîns în braţele mele, cu suspine, două ore, fără să-mi poată explica clar ce are.

— Ai vreo prietenă, Monica?

— Nu...

Dumneavoastră tovarăşă Ardeleanu, sînteţi un om de ştiinţă, soţul dumneavoastră — un activist cu muncă de răspundere.

Îndrăznesc însă să spun că viaţa, personalitatea Monicăi nu sînt mai puţin importante ca a dumneavoastră. Monica, la 17 ani, nu e tînără. Tinereţea şi-o înfrînge singură, metodic. Ea nu e uscată — se usucă. Se străduieşte să se usuce fiindcă crede că aşa e bine. Ani întregi, tot ce spunea Monica erau „copilării"! Copilării fireşte, dar copilării dragi, copilării scumpe. „De ce nu eşti serioasă, Monica? Iar te joci? Ia şi tu o carte, citeşte"...

Monica e o fată înţelegătoare. I-aţi explicat că nu-i bine să fie zburdalnică, să aducă în casă copii gălăgioşi, să rîdă, pentru că aveţi de lucru, vă deranjează. A înţeles. A înţeles şi că nu-i bine să meargă la alte fete, fără să le invite la rîndul ei. Nu s-a mai dus. Săniuşul, volei-bal-ul, patinajul, care-i plăceau atît, a înţeles că sînt pentru băieţi, pentru copii.

Iubea matematica, versurile şi muzica. Pasiunea pentru matematică aţi admis-o în general, — întreaga familie: „dovedeşte seriozitate, maturitate". Versurile însă, le-aţi excomunicat. Fetiţa care citea nopţi întregi şi care la 15 ani ştia de dinafară „Demonul", a dăruit unei vecine toate volumele de versuri. La ora de română citeşte rece, uscat, oficial, fără emoţie, revoltînd tinereţea şi pasiunea Elenei Ilieş. Despre muzică n-a spus nimic şi nici n-a avut nevoie să spună: de ziua ei i-aţi dăruit un aparat de radio. Duminica, se duce la concerte fără să trebuiască să spună unde pleacă — şi aşa nu-i nimeni acasă. În fugă, o întrebaţi ce-a mai făcut.

Monica răspundea serios.

— Bine.

— Cum merge treaba la şcoală?

De asemenea „bine"... (De altfel, toate sînt „bine"). Dar... Nu e bine că Monica devine rece, că toate colegele-i sînt indiferente, [illegible]. Nu e bine că fetele n-o îndrăgesc, deşi e atît de înzestrată, că le e cu totul străină, considerîndu-şi colegele „copii", că întregul colectiv nu înseamnă nimic pentru ea.

Cred, tovarăşă Ardeleanu, că nu e tîrziu — deşi a crescut numai între oameni maturi, serioşi, preocupaţi — ca Monica să redevină tînără.

Aş vrea să nu interpretaţi greşit scrisoarea mea, dar trebuie să vă spun că în ceea ce o priveşte pe Monica aţi greşit, că n-aţi avut grijă de ea. Un suflet tînăr e gingaş, sensibil. Un om tînăr n-are nevoie numai de locuinţă, de îmbrăcăminte, de mîncare, pe care i le-aţi asigurat în mod excelent. Grija de mamă, prietenia, sfatul apropiat îi sînt cu mult mai necesare. Aţi greşit cînd aţi înlăturat din ea copilăria, aţi greşit cînd aţi îndepărtat-o de copii. Aţi greşit infiltrînd în ea conştiinţa *datoriei* de a deveni medic, atunci cînd ea vroia să devină pedagog... Acum, inima de aur a pasiunii din Monica e înăbuşită, izolată sub stratul de ghiaţă al indiferenţei. Aşa mergînd lucrurile, va ajunge poate un medic foarte bun, dar fără scînteia pasiunii care dă aripi. Sufletul ei va fi rece, schilodit. Va fi nefericită. E adevărat! Dragostea şi muzica sînt la fel de frumoase... Amîndouă au pasiune şi calm, grandoare şi drăgălăşenie, gingăşie şi forţă... Nu poţi înţelege şi trăi însă nici una pe deplin, în toată intensitatea, dacă nu te bucuri de amîndouă. Monicăi nu-i va ajunge muzica.

Ce fel de soţie, de mamă va fi ea?

Mă adresez dumneavoastră ca mamă. Înţelegeţi situaţia creată. Aţi greşit timp de 17 ani cu singurul dumneavoastră copil. E foarte grav. Nu este însă iremediabil.

V-am scris toate aceste lucruri pentru că o iubesc pe Monica ca pe copilul meu şi-i sînt acum singura prietenă, pentru că în calitate de mamă şi pedagogă nu pot trece indiferentă pe lîngă aceste lucruri. Vă chem, tovarăşă, să veniţi alături de mine pentru a întregi viaţa copilului dumneavoastră, pentru a-i reda tinereţea, privirile fierbinţi ale vîrstei sale, pentru a o reda pe ea însăşi tumultului tinereţii. Să înconjurăm tinereţea ei cu veselie, flori, muzică, versuri — şi în primul rînd cu căldura omenească a prieteniei.

Sînt convinsă că nu veţi avea nimic împotrivă ca, după ce v-aţi dăruit atît de mult salvării vieţii oamenilor, să vă ocupaţi puţin de viaţa omului care vă este cel mai drag, cel mai apropiat, de viaţa copilului dumneavoastră.

A d-voastră,

ANCA DARIE

Din experienţa Comsomolului

Tinerii de la S.M.T. ajută colhozul în munca de construcţie

Laulek Saigheldinov

secretar al organizaţiei de comsomol din brigada de tractoare nr. 12 din S.M.T.-ul Samarsk, regiunea Kazahstanului de Est

În primăvara anului trecut, tovarăşii m-au ales secretar al organizaţiei comsomoliste din brigadă. Ca să fiu sincer, la început nu m-a frămîntat prea mult lucrul acesta. „Am puţini oameni în brigadă, îmi va fi uşor să lucrez cu ei, — m-am gîndit eu. — Vom ţine adunări, vom scoate o „foaie de luptă". — Aşa am şi făcut. Privit superficial, totul la noi era ca şi în alte organizaţii. Angajamente, adunări, discuţii. Deodată am observat, însă, că toate aceste „măsuri" ale noastre nu prea fac impresie asupra mecanizatorilor. Tocmai ieşisem la cîmp. Pămîntul era greu de lucrat, brăzdarele plugurilor cînd ajungeau la suprafaţă, cînd se înfundau pînă în ramă în pămîntul îmbibat de apă. Băieţii erau furioşi. Dacă, de pildă, mergeai să măsori arătura, vedeai că rezultatele erau neînsemnate. Te întorceai în tabără — îţi şi apărea în faţa ochilor articolul de la „foaia de luptă". Cîte fraze mari nu am pronunţat noi, cîte sarcini de seamă nu am trasat. Dar despre nevoile noastre, nici o vorbă. Ar fi fost greu să găsim o dovadă mai convingătoare a ruperii muncii noastre de comsomol de viaţa de fiecare zi, de problemele practice ale brigăzii.

Am discutat cu brigadierul Mustafa Kurpetanov cum să procedăm, cum să pornim la treabă...

— Hai să împărţim altfel forţele noastre, — spune el. Fiecare maşină să fie deservită de un tractorist vechi şi de un începător. Unul are elan, celălalt experienţă.

Aşa am şi făcut. Alături de experimentatul Dalel Mambetov lucrează comsomolistul Mîsîr Beisetaev. Pe comsomolistul Kairbek Duzbenbetov, care conduce tractorul doar de 2 ani, l-am pus să lucreze alături de Abigazi Aurenov. Cu Mihail Bibulov, care a terminat de curînd cursurile, lucrează Tohtar Kisanbinov, un bun tractorist.

Starea tehnică a maşinilor s-a îmbunătăţit simţitor, am redus timpii morţi, a crescut considerabil cîştigul muncitorilor. Însămînţările le-am efectuat în 10 zile. Sarcina de valorificare a pămînturilor înţelenite am depăşit-o.

Această întîmplare simplă m-a determinat să cuget mai mult asupra activităţii mele. Mi-am dat seama că îmi formasem o imagine prea îngustă despre munca de comsomol. Principalul eu îl vedeam în „măsuri". Cu cît acestea sînt mai multe, cu atît munca merge mai bine. Dar cum au decurs acestea? La adunări luau cuvîntul, de obicei, un număr restrîns de oameni: eu, brigadierul, reprezentantul comitetului raional de comsomol. Discursurile noastre erau pline de cuvinte mari. Comsomoliştii ascultau şi se plictiseau.

Dar iată că în brigada mea am declarat război vorbăriei de prisos. Ne-am străduit să discutăm concret la adunări şi în „foaia de luptă". Cînd cineva începea să „ţină discursuri" la adunare, băieţii spuneau: „Iată, a început să bată apa în piuă".

Cu toţii ne amintim în mod deosebit o întîmplare petrecută în brigada noastră. Era un timp minunat. Soarele dispărea încetul cu încetul după orizont, tivind cu aur marginile albure ale norilor. Căzuse roua... Era foarte plăcut în seara aceea pe cîmp. Dar iată că ne-am întors la tabără şi pe toţi ne-a cuprins tristeţea. Tabăra nu era prea arătoasă — o locuinţă veche alături de o cisternă pentru carburanţi. Ne-am aşezat pe nişte bîrne şi am oftat.

— E timpul să trăim mai bine, — am spus noi, — colhozul nostru creşte mereu.

— N-are cine să construiască, — a răspuns cineva, — în colhoz e puţin tineret.

— Dar noi ce sîntem? — au obiectat în cor ceilalţi.

În scurt timp în brigadă a mai avut loc o adunare. La această adunare Abigazi Aurenov, Kairbek Duzbenbetov, Mîsîr Beisetaev şi alţi comsomolişti au ridicat o problemă foarte importantă: cum participă organizaţia noastră la întreaga viaţă a colhozului.

— Noi îndeplinim o muncă de interes comun, — au spus tractoriştii. — De ce noi, cei de la S.M.T. lucrăm izolaţi de colhoznici?

Ca să treci de la asemenea discuţii deschise, de la asemenea adunare, la fapte nu mai era atît de greu.

În timpul cositului finului a venit la noi Ahmed Ahmadiev — preşedintele colhozului „Amangheldî". El i-a rugat pe tractorişti să-i ajute la strînsul ierbii: în colhoz nu ajungea mîna de lucru. Băieţii au fost de acord şi au lucrat bine. Au cosit aproape 1.500 hectare iarbă, ei înşişi au căpiţat peste 500 hectare fîn.

Acesta a fost numai începutul. Noi ştiam că în colhoz este slab dezvoltată creşterea animalelor. De la vaci se obţineau cel mult 700—800 litri lapte într-o perioadă de lactaţie. Viţelele erau ţinute în încăperi vechi şi friguroase. Nu avea cine să construiască altele. Am discutat între noi, am stat de vorbă apoi cu conducătorii S.M.T.-ului şi ai colhozului şi am hotărît: vom ajuta colhozului să construiască fermele principale. N-a trecut mult şi pe malul rîuleţului Kargalda am început să fabricăm chirpici. Am construit din chirpici pereţii unui mare grajd pentru viţei. Pe şantierul de construcţie a venit tineretul colhoznic împreună cu secretarul organizaţiei de comsomol, Kabdîş Baigabulov.

După ce am terminat grajdul pentru viţei, am început să construim un hambar pentru păstrarea cerealelor. În scurt timp el a fost gata. În timpul verii noi am mecanizat aria: am montat un puternic selector cu ajutorul căruia am curăţit aproximativ 1.200 tone de grîu.

Şi ce tabără de cîmp am amenajat pentru brigada noastră! În stepă se înalţă în prezent o clădire frumoasă cu colţ roşu, bibliotecă, cu dormitoare confortabile. Predînd schimbul, lăsînd la vestiar costumul de lucru şi spălîndu-se, tractoristul poate să se odihnească, să se distreze, să citească. Băieţilor le-a crescut gustul pentru o îmbrăcăminte mai frumoasă. Ei îşi cumpără costume de lînă, încălţăminte elegantă, îşi cumpără cărţi. În camere păstrăm o ordine exemplară.

La început îmi era teamă ca din cauza participării la construcţiile colhozului să nu sufere munca noastră de bază. Această nelinişte s-a dovedit însă neîntemeiată. Toţi au înţeles că şi pe cîmp noi trebuie să muncim cu şi mai multă perseverenţă. Am economisit fiecare minut: în timpul recoltării coşurile combinelor le descărcam numai din mers, tractoarele le reparam pe brazdă, îngrijeam cu dragoste maşinile. Datorită acestor metode, brigada a strîns recolta de pe mari întinderi de pămînt desţelenit mai repede decît cu un an mai înainte. Am folosit două tractoare cu grape de mărăcini în urma combinelor. Noaptea curăţind terenul de paie, noi am făcut şi dezmiriştirea.

Comsomoliştii au urmărit cu rîvnă realizările vecinilor şi au folosit experienţa lor. Una din „foile de luptă" noi am închinat-o muncii combinerului Ejelov, care a strîns grîul în apropiere de terenurile noastre. Despre experienţa lui Ejelov noi am discutat şi la o consfătuire de producţie.

Toate aceste lucruri iniţiate de organizaţia de comsomol au închegat colectivul brigăzii noastre. Băieţii critică şi îndreaptă pe tovarăşii lor, îi ajută în momentele grele. Care dintre mecanizatori nu ştie cît e de greu în perioada secerişului să găseşti timp ca să strîngi recolta de legume de pe lotul tău individual. La noi s-a stabilit o regulă: dacă cineva trebuie să scoată cartofii — împreună cu „proprietarul" merg încă 3—4 tineri, care nu lucrează în schimb ajutîndu-i astfel să termine mai repede.

Noi înţelegem că am făcut încă puţin. Dar e important faptul că acum tractoriştii nu-şi cruţă forţele pentru întărirea şi dezvoltarea colhozului.

Aceasta ne-a legat mai mult cu tineretul colhozului. Împreună noi vom putea face multe.

(Din „Comsomolscaia Pravda" Nr. 290/1954).

Îndemnul utemiştilor

Tinerii din raionul Gilort, mobilizaţi de organizaţiile de bază U.T.M. participă cu însufleţire la realizarea sarcinilor trasate de partid, la înfăptuirea tuturor acţiunilor de folos obştesc. În fruntea lor sînt totdeauna utemiştii. De pildă, în acţiunea de colectare a produselor agricole de toamnă, utemistul Gheorghe Negrea, colector în comuna Pojogeni, a reuşit să îndeplinească planul de colectare a porumbului în procent de 100 la sută. În mod deosebit, tinerii din comuna Negoeşti, în frunte cu Vintilă Bălan, Constantin Ionescu şi alţi utemişti, au participat la executarea arăturilor adînci de toamnă şi la îndeplinirea planului de achiziţii şi contractări al cooperativei din comună.

Tinerii din raionul Gilort, avînd exemplul utemiştilor, au prestat peste 7.500 ore muncă voluntară la diferite construcţii de folos obştesc — şcoli, cămine culturale, poduri etc. În această acţiune sînt fruntaşe organizaţiile de bază U.T.M. din comunele Roşia de Sus şi Pojaru.

Cu acelaşi entuziasm muncesc şi tinerii din gospodăria agricolă colectivă Tg. Cărbuneşti care au desţelenit o suprafaţă de 25 hectare, pregătind totodată suprafaţa de 50 hectare pentru a putea fi plantată cu pomi fructiferi. Un viu interes în muncă au dovedit utemiştii Victor Papuc, Mihai Andriţoiu, Vasile Gridan şi tractoristul Ion Zorici.

Asemenea rezultate frumoase au obţinut şi alţi tineri din raionul Gilort; organizaţi în echipe, tinerii au plantat peste 20.000 puieţi de pomi fructiferi, evidenţiindu-se în mod deosebit echipele conduse de tinerii Titu Baragea, Constantin Motoroga şi Nica Cioflan. Tinerii Nicolae Mălăescu, Aurelian Ganea, Iuliu Diaconu, Nicolae Căligă şi alţii au plantat cîte 115 puieţi fiecare. Elanul de care au dat dovadă tinerii mai sus amintiţi se datoreşte educaţiei care au primit-o în organizaţiile de bază U.T.M., sub îndrumarea permanentă a organizaţiilor de partid.

Corespondent
TEOFIL SILVE

Cîteva ore în mijlocul colectiviştilor

Zilele trecute gospodăriile agricole colective din comunele Apahida şi Bonţida au fost vizitate de un grup de tineri, elevi şi eleve de la Şcoala pedagogică mixtă nr. 2 şi Şcoala medie de 10 ani din Cluj. Colectiviştii şi-au primit oaspeţii cu multă bucurie şi căldură.

Tinerii elevi au prezentat colectiviştilor un bogat program artistic, compus din cîntece populare, cîntece satirice şi vesele, recitări, dansuri şi scurte scenete umoristice.

Cu ocazia acestei vizite ei au putut cunoaşte multe din viaţa colectiviştilor. În realizările obţinute de colectivişti, tinerii elevi au putut vedea roadele muncii înfrăţite. În satele unde în viitorul cel mai apropiat vor munci ca învăţători, ei vor putea împărtăşi ţăranilor muncitori avantajele muncii în colectiv.

Corespondent
CHIHAIA VICTOR

Vacanţa elevilor

În tabăra special amenajată la Sovata îşi petrec vacanţa 200 de pionieri din regiune, iar alţi 50 de elevi la Tuşnad şi Poiana Ţapului. Pentru cei rămaşi în oraş Casa pionierilor din Cluj a organizat mai multe manifestări artistice, iar la Şcoala medie nr. 3 cu limba de predare maghiară a luat fiinţă un club central.

În zilele vacanţei, pe scenele din oraş se prezintă programe speciale. La Teatrul Naţional se joacă „Floarea purpurie", la Opera Romînă de Stat „Bărbierul din Sevilla", la Opera Maghiară de Stat „Janoş vitez" şi „N-a fost nuntă mai frumoasă". De mai multe zile Teatrul de păpuşi prezintă în limbile romînă şi maghiară mult apreciatul spectacol „Moş Gerilă".

Note de spectator

OAMENI MAI TARI CA NOAPTEA

...Filmul m-a prins de la prima imagine. Un peisaj obişnuit, fără contraste, foarte calm şi chiar puţin greoi: dealuri unduind şi îmbrăţişînd aşezări omeneşti, mesteacăni şi fagi în prim-planuri, deschizînd în spatele siluetelor lor priveliştea unor văi puţin adînci şi apoi casele obişnuite cu două-trei etaje ale unui oraş de provincie. Şi totul nins, totul acoperit de zăpadă, într-o culoare cenuşie deschisă pe care numai filmul alb-negru o poate păstra cu fidelitate întrecînd în această singură direcţie filmul colorat. Şi o singură explicaţie: ...Germania...

Am avut încă de la această imagine impresia că nu mai asist la un film ci, prin fereastra ecranului, îmi reapar pe de-a-ntregul vii reliefurile Germaniei pe ale cărei drumuri am mers, nu de mult..

Într-una din zile, în Berlin treceam pe străzile cartierului Pankow. Deşi Berlinul este aşezat pe un teren neted deluşorul pe lîngă care treceam nu mi-ar fi reţinut poate atenţia dacă în parcul de deasupra n-aş fi zărit înălţîndu-se zmeul vreunui Hans sau Iohann. Stăruind cu privirile am descoperit — de data aceasta cu surprindere — că iarba tînără şi sănătoasă ce reuşise să acopere deluşorul ascundea nu pămîntul negru, înălţat prin cine ştie ce mişcări tectonice, ci o imensă movilă de moloz adusă aci de oameni, din miile de ruine lăsate în Berlin de război. Şi poate niciodată nu mi s-a părut atît de puternică o imagine încremenită pentru a sugera un întreg destin al unei ţări: o imensă movilă de moloz pe care iarba se străduia s-o ascundă, iar deasupra un copil rîzînd zmeului înălţat...

Mărturisesc că în numeroasele întîlniri cu cetăţenii vîrstnici ai Republicii Democrate Germane — fie cu directorul unei întreprinderi metalurgice din Erfurt, fie cu pescarii din Warnemünde, cu unul din însoţitorii noştri sau cu un ţăran din Blanckenfelde — îmi revenea adesea în amintire imaginea ierbii crescute deasupra molozului. Şi mai întotdeauna mă întrebam: oare cum a fost trecutul acestor oameni? La sfîrşitul călătoriei am înţeles că imaginea era într-o măsură greşită. Nu! În Germania n-au existat numai fascişti ci numeroşi oameni paralizaţi de fascism şi mulţi oameni minunaţi — comunişti şi democraţi — care au lovit fascismul chiar cu preţul vieţii lor. Iarba sănătoasă ce acoperă întinsurile Republicii Democrate Germane creşte mai ales din acest pămînt negru şi nu numai deasupra molozurilor.

Dar trebuie să recunosc că acest capitol — „trecutul" — al vieţii celor pe care i-am întîlnit mi l-a clarificat îndeosebi minunatul film „Mai tare ca noaptea" — adevărată epopee de un covîrşitor realism a drumului germanilor în anii naşterii, apogeului şi înfrîngerii blestematului hitlerism.

★

A doua secvenţă a filmului începe cu dialogul soţilor Löning, un dialog scurt plin de nerv şi de conciziune, caracteristic dinamismului întregului scenariu:

Gerda: Hans, e adevărat? Hitler e cancelar?

Hans: Da!

Gerda: E îngrozitor!

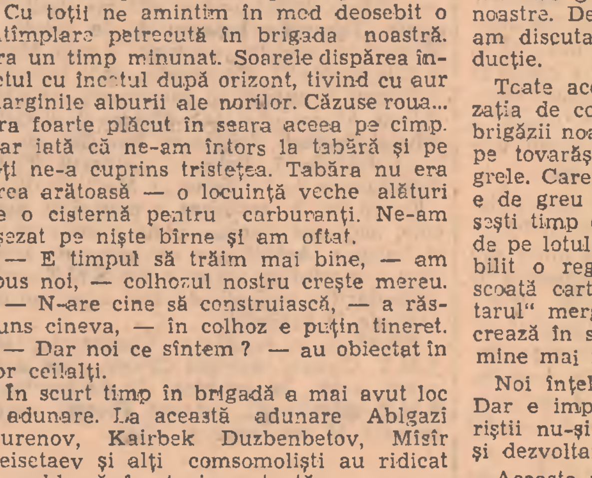
Şi din aceste prime scene filmul prezintă într-un crescendo continuu pătrunderea otravei fascismului. Nu poţi să nu remarci înainte de toate la acest film ritmul său febril datorit nu numai marilor calităţi ale scenariului construit de scenariştii Kurt şi Jeanne Stern ci şi decupajului realizat cu o mare măiestrie de Johanne Rosinski.

În secvenţe scurte, cu o mare varietate de planuri sînt prinse în film figurile odioase ale diferiţilor slujbaşi şi „eroi" ai fascismului. Iată-l pe gauleiterul plesnind de grăsime, anunţînd jovial la o recepţie un nou atac criminal al trupelor führerului; sau pe Hakelbusch, ofiţerul spilcuit al gestapoului, om cu maniere elegante, sadic prigonitor al comuniştilor, cercetînd fişele celor urmăriţi, detectînd trădătorii.

De un deosebit tragism este soarta familiei Globig — expresie a vieţii a mii de mic-burghezi germani. Nu mult după numirea lui Hitler cancelar filmul redă o scurtă convorbire între mic-burgheza Globig şi comunista Löning: d-na Globig, atrăgîndu-i prieteneşte atenţia că nu face bine arborînd în asemenea zile steagul roşu, îi afirmă: „Noi nu scoatem nici un steag. Dacă nu faci politică nu ţi se întîmplă nimic". Şi totuşi soţii Globig se bucură mereu mai mult de progresele hitlerismului: soţul capătă de lucru, fie şi la o uzină de armament; unul din copii — cel mic — e primit în Hitlerjugend şi poartă la el un frumos pumnal pe care e gravat „sînge şi onoare"; fiul cel mare „vede multe ţări" fiind soldat... Şi sorbind o ceaşcă de ceai, bărbierindu-se, dîndu-se huţa într-un fotoliu-leagăn — în cadre cu o putere de expresivitate deosebită, fiecare echivalentă unei picturi caricaturale — d-nul Globig ascultă cu satisfacţie veştile despre ţările cotropite de fascism făcînd aprecieri strategice: „colosal", „formidabil". (Destinul familiei — subliniat parcă de imaginea ştergerii trupelor hitleriste sub valurile de zăpadă de sub care apar şiruri de cruci — e încheiat în film de scrisoarea care anunţă că Arthur Globig „a căzut ca un erou" şi e înmormîntat la sud de Stalingrad, iar puţin după aceea de întrebarea pusă d-nei Globig, aşezată pe trotuar în faţa casei distruse: spuneaţi că n-o să vi se întîmple nimic!).

Unul din cele mai mari merite ale scenariului constă în aceea că fără a falsifica cu nimic adevărul istoric, arătînd cum comuniştii şi democraţii au fost covîrşiţi pentru un timp de forţele fascismului care orbise oamenii, ajută filmul să exprime cu putere ruşinea şi durerea oamenilor cinstiţi pentru orgia fascismului, pentru paralizia multora în faţa hitlerismului. Şi din această atmosferă grea se înalţă firesc un optimism sincer, curat, izvorît din convingerea că dacă un popor poate greşi un timp, ceea ce este sănătos în el nu poate în cele din urmă să nu biruie. Muzica reţinută sau vibrantă, evidenţiind într-o perfectă armonie sentimentele dominante — subliniază cu putere această idee esenţială a filmului.

În această privinţă există o scenă greu de uitat. Lucrurile se petrec în toiul războiului hitlerist, nu mult după capitularea Franţei. Erich — prieten şi tovarăş de luptă al lui Hans Löning — ascultă împreună cu prietenii săi uralele din stradă ale celor ce aclamau noua victorie. El spune:

O scenă din film

— Ce poţi face cu oameni ca ăştia? Ia uitaţi-vă! Jubilează fiindcă au nenorocit încă un popor.

Cu toţii se apropie de fereastră. Imaginile îi prind în prim-planuri cu o minunată armonie de nuanţe şi un echilibru perfect.

— Pe balconul de peste drum, — răspunde Hans — acolo unde-s rufele, locuieşte un tovarăş. Şi cînd se uită pe fereastră, ştii ce vede? Fereastra noastră la care stau trei tovarăşi.

★

Adevăratul optimism al filmului porneşte de la oameni luminoşi, înaintaţi — de la comuniştii şi muncitorii cinstiţi — care prind viaţă în zborul imaginilor. Şi aci o scenă reţine îndeosebi amintirea (poate că m-a impresionat mai mult acest moment pentru că m-am revăzut în clipele dureroase ale cunoaşterii fostului lagăr de la Buchenwald în călătoria făcută în R.D.G.).

Iată-l pe Hans Löning, muncitorul comunist, omul atît de simplu şi cald, îmbrăcat în hainele zebrate de deţinut, înşirat în curtea împrejmuită de gardurile înalte de sîrmă. Deţinuţii slăbiţi, topindu-se parcă în cenuşiul zilei de toamnă, stau smirnă. Unul cade. O umbră de durere se aşterne pe feţele celorlalţi. Şi deodată, dintr-un colţ săgetează un stol de berze bătînd larg cu aripile... Berze... (acasă soţia lui Hans naşte). Privirile lui Löning se ridică de la cel căzut, se înalţă, urmărind zborul. Cei de alături, apoi alţii şi alţii le privesc şi ei: bărbiile se ridică, frunţile se înalţă. Viaţa va birui în cele din urmă...

Tocmai despre acest adevăr te convinge filmul. Şi el este cu atît mai sugestiv cu cît jocul realist, de o mare simplitate, sobrietate şi totodată plin de umanism al actorilor Wilhelm Koch-Hooge (Hans) şi Helga Göring (Gerda) te emoţionează profund.

Iată viaţa familiei Löning... Hans se întoarce după nereuşita grevei împotriva lui Hitler, trădată de social-democraţi; e obosit, descurajat. Un moment pare a fi convins că orice acţiune e zadarnică. Apoi mărturiseşte că aceasta nu e decît o prostie. Gerda e lîngă el: Da, e o prostie. — Dar e adevărat că pentru comunişti, pentru noi, vin timpuri grele... Nu după mult timp Hans trece în ilegalitate. Se întîlneşte cu Gerda la restaurantul unei gări. Stau la o masă pînă-n zori şi nu-şi spun aproape nimic. Se despart... Acasă se face percheziţie... Gerda naşte. Hans, prins de gestapo, este bătut cumplit. Doctorul sau sora întreabă: seamănă cu tatăl? Gerda zîmbind dureros răspunde: Da. Aş vrea... După 7 ani Hans e eliberat din lagăr. — La plecare i se spune: a doua oară vei plăti cu capul. La gestapo şi apoi la fabrică i se spune: a doua oară vei plăti cu capul. Şi de fiecare dată obiectivul se apropie şi ecranul încadrează numai figura lui Hans... Şi cît de emoţionantă este întîlnirea lui Hans cu fiul lui — Klaus Peter — care se convinge că el îi este tatăl numai după ce-i arată o scrisoare pe care e scris stîngaci „tăticului meu"... Şi-apoi întîlnirea plină de căldură şi intimitate dar şi de sfiala lungii despărţiri, cu Gerda. Iar nu după mult timp hotărîrea de a nu mai pleca în concediul atît de aşteptat, reînceperea activităţii ilegale, redactarea manifestelor. Toate încununate de imensa mulţumire cînd radio Moscova aminteşte despre manifestele trimise de undeva din Hamburg pe front. Şi-apoi bucuria zilelor petrecute la mare şi gîndul: „războiul şi teama sînt pe terminate. Încă şase luni, poate un an, şi are să dispară toată nebunia acestor zece ani".

Da, acesta este optimismul adevărat, „fără nici un artificiu. În închisoare Hans visează simţind apropierea încetării războiului: va trebui să trudim dar în fabricile noastre, pe ogoarele noastre. Vom...

— Vom fi spînzuraţi, i se răspunde.

— Poate că da; tu şi eu şi el. Dar *noi* vom trăi.

Tocmai această continuitate a soartei personajelor în viitor este o latură extrem de însemnată a caracterului profund optimist al filmului.

O mare forţă de convingere are imaginea din film în care obiectivul se opreşte asupra schemei organizaţiei ilegale comuniste din Hamburg. În urma trădării, ofiţerul gestapoului descoperă diferitele legături înţelegînd că toate duc către Hans Löning. Fiecare linie trasă pe hîrtie unind numele bravilor luptători comunişti, te apropie de convingerea inevitabilităţii prinderii lor. Şi totuşi... Lotte, fosta soţie a lui Erich Bachmann care-l părăsise pe acesta în timpul deportării, fata germană simplă care ura politica „deoarece vroia să profite de viaţă", aceea care primise în casă în locul soţului său pe trădătorul Eddi Nohl — înţelege în cele din urmă marea frumuseţe a vieţii comuniştilor. Şi ea îl salvează pe Erich.

Şi cu cîtă fineţe şi lipsă de ostentativitate au ştiut realizatorii filmului (regia Slatan Dudow) să sugereze — în scena petrecută în tramvai în care Lotte se desparte de Erich după salvarea acestuia — faptul că din organizaţia ilegală nu numai că rămîn luptători care să continuie eroica activitate, ci şi că acestora li se alătură mereu alţii şi alţii. Şi totodată cu cîtă forţă se conturează chipul luminos al comuniştilor prin contrast cu oportunistul Eddi Nohl.

Unui asemenea film, realizat cu o deosebită pasiune artistică de colectivul studiourilor DEFA-Berlin, nu-i putea lipsi un final realizat la o mare tensiune. Imaginile reconstrucţiei Republicii Democrate Germane, existente în ultima secvenţă, departe de a fi inutile, readuc plastic visurile constructive ale lui Hans, iar cadrul final încheie minunat acest film de neuitat: pe marginea mării, iubită atît de comunistul Hans, a mării — simbol al libertăţii şi avînturilor — în semiobscuritatea liniştită a înserării, aşezaţi alături, Erich şi Lotte privesc, amintindu-şi parcă zilele grele şi legîndu-se — odată cu spectatorii — să nu îngăduie beznei să mai întunece pămîntul.

FRED MAHLER

Note bibliografice

Există o veche tradiție a celor ce vizitează Uniunea Sovietică ca, întorși în patrie, să facă cunoscute poporului nostru noi și noi aspecte din viața fericită a oamenilor sovietici. In 1935 Alexandru Sahia publica volumul „U.R.S.S.-azi", imn închinat vieții noi, forței și măreției regimului sovietic. La vremea sa, acest volum, a uimit pe unii, le-a întărit altora încrederea în victoria luptei pentru fericirea poporului. Astăzi, în patria noastră sînt mulți aceia care au avut și au posibilitatea să viziteze Uniunea Sovietică și care au scris la întoarcere despre tot ce-au văzut acolo, le-au vorbit oamenilor muncii din țara noastră despre cetățenii sovietici, despre viața lor.

ION VITNER — Pămîntul prieteniei. (ESPLA)

In Editura de stat pentru literatură și artă a apărut de curînd: ION VITNER: „Pămîntul prieteniei" (reportaj) în care autorul ne împărtășește impresiile de neuitat pe care i le-a produs vizitarea marii Țări a Socialismului. Oamenii sovietici, Moscova cu splendidele-i monumente de artă, istoria orașului-erou Leningrad, traiul fericit al celor din colhozul „1 Mai" sînt redate de autor cu căldură și vioiciune. Reportaje cum sînt, de pildă, „Pămîntul prieteniei", „Zorii comunismului", „Moscova", „Orașul lui Lenin", „Un spectacol de neuitat" etc., dau cititorilor noștri un tablou sugestiv al realizărilor marii Țări a Socialismului.

ION GRIGORESCU — Scrisoare din Moscova. (ESPLA)

ION GRIGORESCU: „Scrisoare din Moscova" (reportaj). Autorul care a studiat în Uniunea Sovietică, reunește în acest volum multiple reportaje, redînd aspecte ale drumului parcurs de Uniunea Sovietică de la revoluția din Octombrie pînă în zilele noastre. Cu ajutorul unor reportaje ca „Tovarășul Sahia zîmbește fericit", „Trenul merge spre răsărit", „Iasnaia Poliana", „Frantișek" și „Victor Pogodin" ne sînt înfățișate aspecte variate ale vieții celor ce construiesc azi comunismul.

VICTOR BIRLADEANU — Aerul tare al înălțimilor. (*Cartea Rusă*)

In editura „Cartea Rusă" a apărut de asemenea volumul de reportaje al lui VICTOR BIRLADEANU intitulat „Aerul tare al înălțimilor". Fiind corespondent al ziarului „Scînteia" la Moscova, autorul a avut posibilitatea să viziteze mai toată Uniunea Sovietică. Reportajele sale sînt de aceea cuprinzătoare, oglindind teme deosebit de interesante. In reportaje ca „Amintirea marelui conducător și învățător", „Prin Moldova Sovietică", „Un combinat al belșugului" etc., autorul surprinde imagini inedite și edificatoare despre mersul triumfal al poporului sovietic, spre bunăstare și fericire.

NINA CASSIAN — Florile patriei. (*Editura Tineretului*)

Printre volumele de versuri adresate pionierilor și școlarilor, se află și placheta recent apărută a NINEI CASSIAN intitulată „Florile patriei". Modestă în aparență, această culegere vine să umple un gol important. Editura tineretului a pus în circulație numeroase povești și povestiri în versuri adresate cititorilor de vîrsta cea mai mică. Ea a avut de asemenea unele realizări în ceea ce privește versurile pentru tineret. Dar poezia care să-și propună să-i vorbească școlarului despre problemele lui, care să întărească în sufletul lui sentimentele mari, înălțătoare, să-l facă să aprecieze frumosul și să iubească versurile a fost slab reprezentată pînă acum în literatura noastră. Acestei necesități îi răspunde Nina Cassian cu „Florile patriei". Versurile ei sînt străbătute de un puternic suflu patriotic, care răzbate chiar atunci cînd poeta descrie un amănunt din natură, ori un joc al copiilor. De o mare limpezime, fiind simple, curgătoare și de astădată scurte — deci ușor de memorat — ele reușesc să se apropie cu gingășie de sufletul copiilor.

Printre ele se află poezii dintre cele mai valoroase apărute în publicațiile noastre pentru pionieri și școlari. Este vorba de „Pionierul la traforaj" și „Horea nu mai este singur". Alături de acestea se află frumoase poezii ca: „Marea", „Zi de toamnă", „Căciulița albă", din care copiii învață să iubească natura și s-o observe cu interes.

Mai puțin reușită este prezentarea grafică a cărții. E fără îndoială o lipsă a editurii faptul că desenele sînt uneori stîngace, condițiile tehnice fiind în general slabe.

O COLECTIVĂ ÎNFLORITOARE

Dacă ți-ai fi propus, cu 15-20 de ani în urmă, să faci o călătorie pe locurile unde se găsește astăzi gospodăria agricolă colectivă „Inainte" din Berveni, raionul Carei, n-ai fi întîlnit decît țărani cu căciulile sparte, zdrențuiți și „alintați" doar de biciul logofeților tocmiți cu plată de familia grofilor Karolyi, speciali pentru acest lucru. Bătrînii își aduc aminte cu mînie de aceste vremuri blestemate și caută să alunge, ca pe viespi, chiar și ultimele amintiri ale chinurilor îndurate de ei.

Aici își trimeteau odinioară grofii vitele bolnave de dalac pentru a fi jupuite și îngropate. Cîți oameni nu cădeau victime bolii datorită acestei îndeletniciri, zbătîndu-se în ghiarele morții și cerșind providenței o speranță ?

Cei vîrstnici mai țin minte încă istoria acestei tragedii a bunicilor și străbunicilor lor. Pe atunci, în aceste locuri erau doar cîteva bordeie săpate sub pămînt și căptușite pe dinlăuntru cu paie. Satul astfel înjghebat a căpătat numele de „Börhely" adică locul unde se îngropau vitele moarte și unde se uscau piei. Cu vremea, această denumire s-a preschimbat treptat, ajungînd pînă la numele de Berveni, nume pe care-l poartă astăzi. Mult timp însă, în viața țăranilor muncitori nu s-au mai petrecut și alte schimbări, decît acelea că traiul lor devenea din zi în zi mai greu. Lumea nouă, întemeiată pe dreptate, în care surîsul să înlocuiască încrederea truditorilor pămîntului, exista doar în basmele povestite de bătrîni despre feți frumoși și haiduci.

Și totuși o astfel de viață avea să se împămîntenească și printre cei năpăstuiți.

A LUAT FIINȚĂ GOSPODĂRIA COLECTIVĂ

...44 de familii se adunaseră cu cereri de intrare în colectivă. Era în vara anului 1949. O femeie zbîrcită la față, cu basmaua adîncă în obraz dar cu ochii de culoarea cerului senin, își aduce aminte de un ostaș sovietic care la eliberare, cînd trecuse prin sat, i-a grăit: „Lasă măicuță, nu plînge! A fost greu pînă acum. Dar de azi înainte o să vă clădiți voi înșivă o viață nouă". Și înainte de a porni din nou în atac, ostașul eliberării a rupt un codru de pîine din rația sa și i-a întins copilașului pe care femeia îl ținea de mînă. De ce și-a adus aminte tocmai de aceste cuvinte simple, spuse cu cinci ani în urmă? Desigur, ele au atîrnat greu atunci cînd a luat hotărîrea să intre cu încredere în colectivă.

Intr-o jumătate de deceniu, familia colectiviștilor din Berveni s-a sporit numărul la 623 de familii. Nu-i greu să afli ce i-a îndemnat pe acești oameni să devină colectiviști.

De pe cele 1.917 hectare pămînt arabil folosit în anul trecut de gospodărie, s-au recoltat 928.559 kg. porumb, 651.439 kg. grîu, 949.621 kg. cartofi, 111.743 kg. orz, 92.309 kg. ovăz, 704.353 kg. floarea soarelui, 72.967 kg. secară, 1.646.553 kg. sfeclă furajeră, 1.746.889 kg. ceapă și alte zarzavaturi. Aceasta a însemnat de fapt îndeplinirea angajamentului colectiviștilor, care hotărîseră să sprijine prin fapte Hotărîrea plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din 19-20 august 1953. Asemenea roade bogate smulse pămîntului n-au mai văzut niciodată oamenii de prin părțile locului.

— Astea-s roadele muncii noastre, roade obținute cu ajutorul experienței sovietice, — rostește cu recunoștință colectivistul Toth Iuliu. Ne mîndrim că în Hotărîrea partidului și guvernului cu privire la desființarea sistemului de cartele scrie că gospodăriile colective au adus o contribuție însemnată, mai mare decît în anii trecuți, la întărirea patriei noastre. Acum, la cercul nostru agro-zootehnic învățăm cum să dăm în anul acesta mai mult decît am dat în anul trecut...

SE ÎMPRAȘTIE NEGURA

De la înființarea colectivei, oamenii au început să cunoască o altfel de viață. Chiar ei au devenit mai pretențioși. Au socotit că a devenit potrivit pentru colectivă să nu mai folosească lămpile cu petrol, să nu mai locuiască în case neîncăpătoare și întunecoase.

Prin revistele sovietice pe care le răsfoiau, ei găseau imagini din colhozurile bogate. Și nu puteau să-și dorească altceva decît ca pe măsura sporirii producției agricole, să construiască și un drum bun, locuințe și construcții noi, luminate cu lampa lui Ilici. Iar de la aceste gînduri pînă la fapte, drumul n-a fost prea lung. Numai de anul trecut pînă în prezent, din veniturile obținute, 40 dintre colectiviști și-au clădit case.

„Lampa lui Ilici" așa cum s-au obișnuit colectiviștii să-i spună, o găsești acum în fiecare casă, în fiecare colț al colectivei. Iar dinamul mînat de un „Diesel" puternic, dă curent și ziua. Se înțelege doar că aparatele de radio din locuințele colectiviștilor nu pot funcționa fără curent.

Și seara ?...

In spatele unei porți străjuite de două drapele mari, îi așteaptă cinematograful „Patria" al gospodăriei colective.

OAMENI INAINTAȚI

Lipsiți altădată de o coajă de pîine, colectiviștii din Berveni de azi sînt oameni înaintați, harnici, care-și construiesc o viață îmbelșugată.

Gospodăria colectivă din Berveni este milionară.

Case noi, cu pereții frumoși, albi văruiți dau spre drum. Și asemenea case nu sînt puține. Inainte erau în tot satul doar cîteva: a primarului, a notarului, a șefului postului de jandarmi și ale altor căpătuiți ai vremurilor acelea. Casele colectiviștilor sînt însă mult mai frumoase.

Harnicii utemiști de aici au sprijinit și realizarea altor construcții. Holo Ștefan, Tasi Andrei, Horki Francisc, Vakarcs Ludovic și alții, care au efectuat anul acesta între 200 și 400 zile-muncă, au contribuit din plin la construirea a patru silozuri din cărămidă și ciment de cîte 40 metri cubi fiecare, a unui saivan pentru 1000 de oi, a unei maternități pentru 70 de scroafe, a unui grajd în care sînt adăpostite 150 de vite mari, a unui garaj pentru un camion și un tractor rutier etc.

Da, nu vă mirați. Garaj ! Nu poate fi lucru de mirare, deoarece colectiva are în proprietate un rutier T.A.R. cu remorcă și un autocamion „Molotov", cumpărate din venituri proprii. Numai anul trecut, de pe urma cepei recoltate s-au încasat peste 3.111.000 lei, de pe urma sfeclei de zahăr și celorlalte produse, aproape 1.000.000 lei, fără să mai vorbim de milioanele de kg. de legume, vîndute la piață sau prin cooperativă.

HAMBARE PE MĂSURA RECOLTEI

Către sfîrșitul anului trecut, colectiviștii s-au adunat la sediul gospodăriei pentru a sărbători împărțirea veniturilor. Aceasta a fost cu adevărat o zi mare care adăugată lîngă multe altele a intrat în istoria colectivei.

Pentru fiecare zi-muncă, membrii gospodăriei au primit cîte 3,500 kg. porumb, 1,500 kg. cartofi, 2 kg. grîu, 5,500 kg. sfeclă furajeră, 0,270 kg. floarea soarelui, 0,230 kg. secară, 0,200 kg. orz, 5 kg. diferite legume și zarzavaturi, vin etc. precum și suma de 15,50 lei.

A început împărțirea veniturilor... Emoționat, unul dintre cei sîrguincioși a ieșit în față. Era Varga Iuliu. Impreună cu cei trei membri ai familiei sale el a realizat 1.027,07 zile muncă, pentru care a primit în anul acesta 75 de saci cu porumb cîntărind 3.594 kg., 20 de saci cu 2.054 kg. grîu, 25 saci cu 1.540 kg. cartofi, zece căruțe de sfeclă furajeră în greutate de 5.648 kg., 6 saci cu 227 kg. floarea-soarelui, 5 saci cu 441 kg. secară și orz, 25,670 kg. zahăr, 256 metri de pînzeturi, o serie întreagă de alte produse și 15.919,58 lei. Un alt tînăr colectivist, Toth Iuliu, cu același număr de membri de familie, a avut 995,17 zile muncă. Pentru acestea el a primit 70 de saci cu porumb în greutate de 3.483 kg., 19 saci cu 1990 kg. grîu, 20 saci cu 1.492 kg. cartofi, 9 căruțe de sfeclă furajeră în greutate de 5.473 kg., 5 saci cu 268 kg. floarea-soarelui, 5 saci cu 428 kg. orz și secară, 24,870 kg. zahăr, 284 metri stofe și pînzeturi, vin, ceapă și alte produse cît și suma de 15.445 lei.

Printre mulți alții, Deak Vasile, Donucz Gheorghe, Szuroni Iosif și Breda Ludovic, avînd cîte 600—700 zile-muncă au obținut venituri la fel de importante. În această zi, colectiviștii au trebuit să se ajute cu căruțele unul pe altul, pentru a-și duce roadele acasă.

— Din roadele anului acesta putem trăi omenește — spunea plin de voie bună un colectivist, cînd a ajuns acasă.

— Adevărat, tată ? — îl întîmpină un țînc cu cravată roșie.

— Te-a mințit taică-tău vreodată, măi Gheorghiță ?

— Nu, tată ! Dar... știi... odată tot m-ai păcălit. Dar a fost de bine păcăleala. Mi-ai spus că de la oraș nu mi-ai adus nimic. Și cînd colo, aveai un costum de haine pentru mine...

ANDREI SUTH și ION TEOHARIDE
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Baia Mare

VEȘTI DIN ȘCOLILE MEDII

Stăpîni pe o profesiune

Pentru a veni în ajutorul întreprinderilor în realizarea și depășirea sarcinilor ce le revin, elevii anilor III și IV de la Școala medie tehnică textilă din Cisnădie au efectuat la uzinele textile „Victoria", „Păun Pincio", „Transilvania" și „Dacia" din localitate, o practică organizată în producție.

Primele 4-5 zile, elevii au fost repartizați pe lîngă lucrătorii existenți și s-a urmărit ca să se deprindă cu munca respectivă, cu mînuirea corectă a mașinilor, respectarea condițiunilor procesului tehnologic etc.

După numai o săptămînă, elevilor le-au fost încredințate locurile de muncă. Astfel a existat un control mai precis al muncii realizate, atît din punct de vedere cantitativ, cît și calitativ, putîndu-se aprecia just munca îndeplinită și gradul de conștiinciozitate al elevului. S-au evidențiat elevii cu aptitudini pentru meseria aleasă și cu dragoste pentru munca din producție. Printre aceștia putem cita mulți. Astfel, elevul Luca Ioan din anul IV care a muncit în calitate de filator la întreprinderea „Victoria" și-a depășit norma în medie cu 26,1 la sută, fiind caracterizat de tehnicienii întreprinderii ca un element harnic, atent și disciplinat.

La fel și eleva Aurelia Drăghici a avut o depășire de normă de 61,9 la sută. Nu-i putem lăsa deoparte nici pe Gavrilă Cîmpea din anul III, încadrată ambalator copsuri la întreprinderea „Transilvania" care și-a depășit norma zilnică în medie cu 57 la sută sau, Popescu Valentin din anul III, dărăcitor, care a avut o depășire medie de 47 la sută.

Conform planului alcătuit, după perioada de 2-3 săptămîni, elevii sînt trecuți la munci din ce în ce mai de răspundere.

In timpul practicii în școală au avut loc ședințe de producție în care s-au analizat rezultatele obținute de elevi în întreprindere și li s-au dat îndrumări de felul cum trebuie să-și organizeze locul de muncă pentru a obține rezultate tot mai bune. Un accent deosebit în aceste ședințe s-a pus pe calitatea producției realizate. Elevilor li s-au dat din partea școlii indicații asupra datelor ce trebuiesc strînse în vederea alcătuirii proiectelor de curs la specialitate.

Practica în producție a elevilor, munca lor făcută după un plan bine alcătuit, a dat rezultate bune și a contribuit la educarea elevilor cît și la rezolvarea unor probleme ale producției întreprinderilor în care au lucrat.

Corespondent NICOLAE IZDRAILA

Nu vor mai învăța în fugă

La începutul acestui an școlar, m-am împrietenit cu Ion Ștefan, un elev nou venit în clasa noastră. Am hotărît să ne facem lecțiile împreună, după un plan bine stabilit.

Am respectat programul zilnic întocmit după indicațiile primite la școală. Am observat că acordînd suficient timp studiului putem obține rezultate dintre cele mai bune. Astfel, am reușit să iau doi de 4, la limba romînă și la psihologie, am dat răspunsuri bune și la alte obiecte.

Dar acest ritm de muncă nu a ținut mult. Am început să nu mai respectăm planul zilnic. Cînd se difuza la radio un meci de fotbal, o piesă de teatru, muzică frumoasă, lăsam învățătura baltă și eram atenți la emisiune. Alteori dădeam zor să scriem temele ca să fugim să jucăm pînă seara tîrziu șah. Uneori, luînd la repezeală exercițiile date, ne speriam că sînt grele și ne mulțumeam să spunem „lasă, le vom face la școală". Desigur că muncind astfel n-am ajuns la rezultate bune. Fiind ascultat la geometrie am luat nota 2. La fel mi s-a întîmplat și la alte materii.

Dar cu ajutorul colectivului clasei ne-am dat seama că dacă vom fi leneși, dacă vom avea alte preocupări „mai importante" iar învățătura o vom lăsa la o parte, va fi tot în dauna noastră, tot noi vom ieși nepregătiți și vom regreta. De aceea, împreună cu Ștefan am hotărît să părăsim stilul de muncă „în fugă", să ne punem serios pe treabă și pînă cînd nu vom învăța bine toate lecțiile să nu ne preocupăm de altceva. Rezultatele primelor zile sînt mulțumitoare. Promitem că vom depune eforturi ca în viitor să fie și mai bune, pentru ca să devenim la noi, în clasa IX-a de la Școala medie de 10 ani din Fetești-gară, elevi stăpîni pe cunoștințele ce ni se predau.

Corespondent ION STAN

Cu dalta și CIOCANUL

Invățătoarea „nuntașă"

A fi învățător e un lucru de mare cinste, e o meserie minunată; dacă muncești cu pasiune, îți dedici cunoștințele, viața, în folosul educației și instruirii copiilor, ești iubit de către aceștia, te respectă părinții, te prețuiește poporul întreg.

Dar tovarășa Popescu Pompilia, învățătoare la Școala elementară din satul Lera, comuna Corbu, raionul Cislău, regiunea Ploești nu e printre cele care-și înțeleg menirea. Preocupîndu-se în primul rînd să se „distreze", ea nu lasă să-i scape nici un prilej de a petrece. În mod deosebit o atrag nunțile. E adevărat că din moși strămoși, poporul nostru a păstrat obiceiuri frumoase legate de sărbătorirea acestui important eveniment din viața omului, obiceiuri care ne plac tuturor. Numeroși scriitori inspirați de bogăția datinilor privitoare la nunți, au scris despre acestea chiar zeci și sute de versuri. Nicăeri însă nu se spune că, de dragul nunților în trecut sau în zilele noastre, e obiceiul să se lase lucrurile importante baltă; dimpotrivă, jocul nuntașilor începe odată cu sărbătorirea recoltelor, a culesului viilor, adică după terminarea muncilor dintr-un an întreg.

Iată însă că la învățătoarea Popescu, atunci cînd e vorba de distracție, de nunți mai ales, se trece peste toate treburile, oricît de importante ar fi ele. Nici chiar îndatoririle școlare, sarcina de a preda lecțiile, de a asculta elevii, nu o pot opri de la nunți. Atît de nerăbdătoare este în preajma acestor petreceri, încît cu o zi înainte și una sau chiar două după ziua de distracție nu-i mai arde nici de lecții, nici de elevi.

Așa de pildă, sîmbătă 4 decembrie 1954, învățătoarea a venit dimineața în clasă și în mai puțin de o jumătate de oră, a terminat ziua respectivă; „Elevi, luați cîte o lecție mai departe la fiecare materie și transcrieți pe caiet bucata de citire. Luni vom face lecțiile ce le-ați avut pentru astăzi cît și cele ce vi le-am dat acum. Puteți merge acasă, iar eu la nuntă... !".

După cîte se vede, știa Popescu Pompilia de ce se grăbește; nunta a fost atît de grozavă, încît pînă luni seara, jocul și veselia n-au contenit nici o clipă. Ce era să facă Pompilia? Să lase muzica, dansul și mîncărurile bine gătite, de dragul școlii, al elevilor care o așteptau cu lecțiile date pentru luni? Să renunțe la încă o zi de distracție pentru a se reîntoarce mai repede la „plictiseala" din Lera?

Nu! Nu va face aceasta! Și ca să uite mai repede de acest moment de „frămîntare", se avîntă cu mai mult foc în valsul pe care tocmai atunci îl cînta taraful.

Elevii au stat luni cît au stat, așteptîndu-și învățătoarea. Dar, a trecut ceas după ceas, s-a făcut amiaza și învățătoarea Pompilia Popescu nu a mai sosit. E drept că marți 7 decembrie învățătoarea a venit în clasă. Dar vai, era atît de „bolnavă", se simțea atît de „rău" după trei zile și trei nopți de nesomn, încît au început s-o doară în mod subit măselele și n-a mai putut face lecțiile cum trebuie.

„Copii — a zis ea aproape în șoaptă, din cauza basmalei cu care-și îmbrobodise fața — luați la fiecare materie cîte o lecție mai departe, citiți-o în liniște, dar fără să mă întrebați ceva sau să vorbiți între voi. Astăzi mă dor măselele, sînt nervoasă"...

Ce era să facă elevii? S-au uitat în tăcere peste lecțiile ce le-au pregătit pentru sîmbătă, au strîns din umeri privind temele ce le-au fost date pentru luni și n-au mai fost controlate nici marți și „în liniște" așa cum le-a spus învățătoarea, au început să citească lecțiile următoare, în speranța că poate măcar acestea vor fi controlate într-una din zilele viitoare.

Din păcate acest fel „operativ" de a parcurge materia nu a fost folosit numai o singură dată de către Pompilia Popescu. Astfel de cazuri de „forță majoră" care împiedică buna desfășurare a orelor de curs se repetă destul de des, fără ca direcțiunea școlii sau secția de învățămînt a sfatului popular raional să se fi sinchisit de toate acestea. Credem însă că aceste foruri competente n-au căzut în „monotonie" și, în consecință să ia măcar acum măsuri.

GHEORGHE ANDREI și CORNELIA MANCIUR

Conferința internațională pentru revizuirea tarifului unic de tranzit

Joi dimineața au început la Ministerul Căilor Ferate lucrările Conferinței internaționale (E.T.T.) pentru revizuirea tarifului unic de tranzit.

La conferință participă, în afară de reprezentanți ai Administrației gerante a tarifului unic de tranzit, cu sediul la Varșovia, delegați din 10 țări: U.R.S.S., R. P. Chineză, R. P. Polonă, R. Cehoslovacă, R. D. Germană, R.P.D. Coreeană, R.P. Ungară, R.P. Bulgaria, R.P Mongolă și R.P.R.

Tov. D. Mocanu, locțiitor al ministrului Căilor Ferate a adus un călduros salut oaspeților, urînd succes participanților la conferință.

În numele delegațiilor prezente au răspuns conducătorul Administrației gerante a tarifului unic de tranzit (B.U.D.) Julius Domanski, precum și conducătorii delegațiilor din R.P. Polonă U.R.S.S. și R.P. Chineză.

Lucrările conferinței continuă.

(Agerpres)

Noi pămînturi deștelenite

Deși timpul nu a fost prielnic, în ultimile 10 zile ale lunii decembrie 1954 în întreaga țară au mai fost deștelenite 1730 ha.

Deștelenirea pășunilor slab productive are o mare importanță în sporirea producției de furaje. Un hectar de pășune slab productivă produce circa 1500 kg. masă verde; deștelenit și cultivat cu plante furajere, de pe aceeași suprafață se pot obține 10—15.000 kg. masă verde. In regiunea Craiova, prin deștelenirea a 8166 ha. se va putea produce în acest an în plus cel puțin 81.600 tone masă verde care va asigura în cursul verii hrana a peste 13.000 vite mari.

În Regiunea Autonomă Maghiară și în regiunile Stalin, Cluj, Constanța, Craiova, Oradea și Pitești planul de deșteleniri a fost realizat și depășit. În gospodăriile agricole de stat din întreaga țară a fost deștelenită pînă acum o suprafață de peste 14.000 ha., iar în gospodăriile agricole colective 4335 ha.

Planul de deșteleniri a fost realizat în proporție de numai 60—80 la sută în regiunile Bacău, Baia Mare, Ploești și Suceava.

(Agerpres)

Spectacole

7 ianuarie 1955

TEATRE: Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.: Traviata; **Teatrul de Stat de Operetă:** Lăsați-mă să cînt; **Național „I. L. Caragiale" (Studio):** Liceenii; **Național „I. L. Caragiale" (Comedia):** Floarea purpurie (ora 9, spectacol pentru elevi și studenți), Fata fără zestre (ora 19,30); **Municipal:** Cum vă place; **Tineretului:** Sînziana și Pepelea, **Studioul actorului de film „C. Nottara":** Mincinosul, **Armatei** (B-dul G-ral Magheru): Avarul; **Armatei** (Calea 13 Septembrie): Vlaicu Vodă; **Muncitoresc C.F.R.** (Giulești): Titanic vals; **Ansamblul de Estradă al R.P.R.:** Concert de muzică ușoară romînească (ora 20,15, în sala din Calea Victoriei), Magazin de stat (ora 19,30, în sala din str. Alex. Popov nr. 23); **Circul de stat:** Primul spectacol.

CINEMATOGRAFE: Patria, I. C. Frimu: Mai tare ca noaptea; **Republica, Lumina:** Bănuțul; **23 August, Miorița:** Ordinul Anna; **București:** Copiii partizanului; **Maxim Gorki:** Antilopa de aur, Valsul pe gheață, Smeul cel rău; **Elena Pavel, Alex. Sahia:** Alarmă la circ; **Libertății:** Cei trei mușchetari; **Ilie Pintilie:** Epava din largul mării; **Constantin David:** Tinerețea lui Maxim; **Gh. Doja:** Zilele mîniei; **Alex. Popov:** Misterul lacului din munți; **8 Martie, Cultural:** Fetele din piața Spaniei; **Unirea:** Campionatul mondial de fotbal; **Moșilor, N. Bălcescu:** Caut o nevastă; **Volga:** Circul Slavia; **T. Vladimirescu:** Examen de maturitate; **Munca:** Primăvara pe gheață; **Popular:** Asaltul fortului din munți; **M. Eminescu:** Volga-Volga; **Donca Simo:** Clochemerle; **8 Mai:** Scanderbeg; **1 Mai:** Chibritul suedez, Turnul fecioarei; **Gh. Coșbuc;** Slugă la doi stăpîni; **Rahova:** Aleko, Frații Liu; **Flacăra:** Stele vesele.

O inițiativă prețioasă

Ing. Vlad Cornel

Oamenii muncii din patria noastră înfăptuiesc cu elan programul de măsuri economice elaborat de plenara din august 1953 a C.C. al P.M.R., pentru ridicarea simțitoare a nivelului de trai al poporului muncitor.

Cu fiecare zi crește inițiativa creatoare a muncitorilor și țăranilor muncitori, crește conștiința lor, se dezvoltă întrecerea socialistă și patriotică care îmbracă mereu forme noi.

În industrie, centrul de greutate al întrecerii socialiste trece treptat de la îmbunătățirea indicilor cantitativi, la îmbunătățirea indicilor calitativi. Sute de mii de muncitori calificați, tehnicieni și ingineri, întrebuințează toată experiența bogată, maturitatea tehnică și cunoștințele teoretice asimilate în scopul unei mai bune organizări a procesului de producție, introducerea unei tehnologii avansate, a dispozitivelor cu acționare rapidă, perfecționarea utilajului, introducerea unui regim strict de economii de materiale, combustibil, energie electrică etc.

La baza rezolvării problemelor tehnice complexe pe care le pun noile forme ale întrecerii socialiste stă colaborarea tot mai strînsă a muncitorilor cu tehnologii și constructorii, cu oamenii de știință din țara noastră, studiul și aplicarea experienței înaintate sovietice.

În cadrul regimului strict de economii, introdus de partid și guvern în toate ramurile economiei naționale, întreprinderile noastre socialiste au sarcina de a reduce în mod continuu, planificat consumurile specifice de materiale, îmbunătățind în același timp și calitatea produselor.

În această privință un rol hotărîtor îl are întrebuințarea bogatei experiențe sovietice în lupta pentru economia de metal.

★

Inițiativa întrecerii socialiste pentru economie de metal la fiecare reper, la fiecare operație din ciclul de producție, de la masa de desen a constructorului și pînă la ultima operație din atelier, cînd piesa este supusă controlului tehnic, aparține tinerilor muncitori și specialiști ai uzinelor de automobile „Stalin" din Moscova.

Forma organizatorică pe care a îmbrăcat-o această nouă mișcare patriotică este aceea a brigăzilor complexe de economii de metal la fiecare reper, care cuprind pe cei mai buni ingineri constructori, tehnologi, economiști și muncitori cu o înaltă calificare profesională, care nu se mulțumesc cu realizările obținute și sînt dornici să înlocuiască continuu tehnica existentă cu tehnica mai nouă, normele de consum existente cu norme noi progresive.

Cu sprijinul organizației de partid a uzinei care a îmbrățișat această inițiativă și i-a dat amploarea necesară, în uzină au fost create la serviciul de proiectări, tehnologul șef, metalurgul șef, în atelierele direct productive și auxiliare peste 265 asemenea brigăzi.

Activitatea brigăzilor complexe pentru economii de metal la fiecare reper se desfășoară în mai multe direcții:

În multe cazuri, pentru reducerea greutății sau chiar suprimarea unor repere, brigăzile au făcut propuneri de modificări constructive.

Astfel, eliminarea contra greutăților de la arborele motor (Wilbrochenul) autocamionului ZIS-150 a adus o economie de 20 kg. metal la fiecare mașină, crearea unui nou sistem de frînare, 10 kg. la fiecare mașină etc.

În alte cazuri, reducerea greutății unor repere este legată de modificarea tehnologiei lor și în special de îmbunătățirea tehnologiei de fabricație în secțiile de turnătorie, forjă, prese, de micșorarea adausurilor de prelucrare, croirea rațională a foilor de tablă etc.

Astfel, numai prin trecerea a două repere ale aparatului de remorcat de la forjat la turnat s-au economisit 3,5 kg. metal la fiecare mașină.

În trecut barele reactive ale autocamionului ZIS-151 se matrițau cîte una și din fiecare prefabricat rămînea un cleștar care nu se întrebuința. La propunerea brigăzii, barele reactive se matrițează cîte două dintr-un prefabricat de lungime dublă, astfel, încît la matrițerea unei bare se ține cu cleștele de cealaltă și invers. Eliminarea cleștarului a adus o economie de 73 tone metal anual.

Tachetul supapei se strunjea în trecut din bară, ceea ce ducea la o risipă de normă de material, manoperă și energie.

La propunerea brigăzii, s-a confecționat o mașină de forjat orizontală cu încălzire cu curent de înaltă frecvență la care se refulează pălăria tachetului care se confecționează dintr-o bară subțire, obținîndu-se o economie de metal de 70% din greutatea tachetului.

De asemenea, întrebuințarea resturilor de la presarea lonjeroanelor autocamionului ZIS-150 a adus economii de 5,3 kg. metal la fiecare mașină.

La turnătorie, în urma studiului tuturor operațiilor necesare turnării carterului punții din spate, brigada complexă a făcut o serie de modificări în tehnologia stabilită de ani de zile: baterea mai bine a pămîntului în cutie, înlocuirea maselotelor deschise cu maselote închise laterale, transformarea sistemului de separare a zgurei, micșorarea grosimei peretelui carterului de la 16 la 13,5 mm. etc. au dus la lichidarea rebuturilor care se ridicau la 6—8 la sută și la o economie anuală de 350 tone metal.

La mecanică numai micșorarea lățimei lamei cuțitelor de tăiat la strung a adus o economie de 150 tone metal anual.

Ca rezultat al aplicării propunerilor brigăzilor înaintate, sub forma unei documentații tehnice amănunțite a direcției tehnice din uzină, în anul 1952 greutatea fiecărui autocamion ZIS-150 s-a micșorat cu 40,15 kg. și a fiecărui autocamion ZIS-151 s-a micșorat cu 50,50 kg. față de anul 1951.

Inițiativa patriotică a tinerilor muncitori și specialiști de la uzina de automobile „Stalin" din Moscova, aprobată de Comitetul Central al U.T.C.L. și Comitetul Orășenesc de Partid Moscova a avut un larg răsunet și la alte uzine ca de pildă: uzinele „Dinamo" (Moscova), unde în anii 1951 și 1952 s-au economisit peste 2.000 tone metal. Prima Uzină de Stat de Rulmenți (Moscova), unde s-au economisit în anii 1951 și 1952 peste 3000 kg. oțel pentru rulmenți, uzinele „Krasnîi Proletarii" de mașini unelte, diverse uzine producătoare de mașini agricole etc.

★

În țara noastră, inițiativa tinerilor muncitori și specialiști de la uzina de automobile „Stalin" din Moscova găsește în fiecare zi un tot mai larg răsunet.

Pe baza studiului materialelor publicate în buletinul „Din experiența Comsomolului" nr. 45 din anul 1952, la uzinele „Clement Gottwald" din București s-a format în 1954 prima brigadă complexă pentru economie de metal compusă din ingineri, tehnicieni, tehnologi, controlori tehnici și muncitori care și-au îndreptat atenția spre reducerea greutății produselor prin reducerea numărului de repere, fără a dăuna calității produsului, reducerea adausurilor pentru prelucrări mecanice, croirea economică a materialului, înlocuirea oțelurilor aliate cu oțeluri carbon, înlocuirea metalelor neferoase etc.

Astfel, în urma propunerilor brigăzii s-a înlocuit cornierul 80x60x5, din care se confecționa schela transformatorului de sudură cu ajutorul căruia se strînge pachetul de tole, cu corneierul 60x60x5, obținîndu-se o reducere a greutății acesteia cu 15 la sută.

De asemenea, ramele și ferestrele de la plăcile de borne ale transformatorului de sudură precum și capacele acestora care se turnau în trecut din fontă globulară se confecționează acum din tablă de fier, ceea ce a permis reducerea greutății acestora de la 20 kg. la 4 kg.

Prin croirea economică a tolelor pentru miezul mobil s-a realizat o economie de tablă silicioasă în valoare de peste 4.000 lei, iar prin reducerea cu 6 mm. a adausului de prelucrare la carcasa motorului de antrenare a grupului de sudură s-a obținut o economie de peste 50 kg. fontă cenușie la fiecare carcasă, ceea ce echivalează cu greutatea a 15 tălpi fiare de călcat.

În ultima vreme cu sprijinul organizației de partid asemenea brigăzi complexe pentru economii de metal la fiecare reper au fost create la uzinele „Steagul Roșu" și „Ernst Thälmann" din Orașul Stalin, „23 August" (secția frîne) și „Tudor Vladimirescu" din București care au și început activitatea.

Experiența acestor brigăzi confirmă faptul că noua formă este foarte potrivită pentru antrenarea, în acțiunea de o importanță economică deosebită a economiei de metal, a unui mare număr de tineri muncitori și specialiști. De mare însemnătate este atragerea în această acțiune a tinerilor ingineri și tehnicieni care au fost neglijați de multe organizații U.T.M. și care aici pot aduce o contribuție prețioasă.

★

Economia de metal se află în centrul atenției multor organizații de U.T.M. care sub conducerea organizațiilor de partid au obținut succese importante în această direcție.

Cu toate acestea faptele arată că la unele întreprinderi există încă rezerve enorme pentru reducerea consumului de metal la diferite produse.

Astfel motorul M. G. 220 care se fabrică la uzinele „23 August", autocamionul „Steagul Roșu", care se fabrică la uzinele cu același nume, strungul „Iosif Ranghet", secerătoarea-legătoare, batoza și alte produse care se fabrică în uzinele noastre conțin încă rezerve importante pentru reducerea consumului de metal.

De asemenea micșorarea greutății dispozitivelor, înlocuirea metalelor neferoase pot aduce economii importante.

Întrebuințarea pe scară largă a construcțiilor sudate, în locul construcțiilor nituite sau turnate, duce în majoritatea cazurilor la micșorarea consumului de metal și îmbunătățirea calității produselor așa cum a arătat construcția turbosuflantei executată recent la uzinele „23 August" din Capitală.

Stabilirea pe baze științifice a adausurilor de prelucrare pot aduce de asemenea mari economii de metal.

De mare însemnătate este alcătuirea de către brigăzi a unor tabele din care să reiasă greutatea brută și netă a fiecărui reper, pentru ca reperele la care se face risipă de metal, să fie în centrul atenției brigăzii.

Fără îndoială că organizarea brigăzilor complexe de economii de metal, în special la uzinele cu fabricație în serie, deschide largi posibilități în lupta pentru reducerea prețului de cost al produselor și îmbunătățirea caracteristicilor multor mașini și produse. Această acțiune patriotică va contribui la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii, la întărirea continuă a patriei noastre.

Indicăm organizațiilor de bază U.T.M. bibliografia respectivă din care se pot documenta pentru a-și aduce din plin aportul lor în această acțiune patriotică:

1. — Experiența Comsomolului nr. 45, anul 1953 articolele:
   - — Să reducem consumul de metal la fiecare fabricat.
   - — Cu ce am început.
   - — Căile spre economie.
   - — Posibilități mari.
   - — Cu puteri unite.
2. — Scînteia tineretului din 30 septembrie 1954:
   - — Căi noi în lupta pentru economii de ing. Lefter Virgil.
3. — Să economisim metal la fiecare fabricat — de Abranov I. V. și Kalocev K. A. (broșură editată de S.R.S.C. din U.R.S.S. în anul 1953).

CALEA DOMNULUI MENDÈS-FRANCE

Ilya Ehrenburg

In ajunul Anului Nou bulevardele Parisului sînt pline de chioşcuri ale negustorilor ambulanţi. Pentru a-şi desface mărfurile de proastă calitate, ei ţin adevărate discursuri, jură şi invocă pe dumnezeu. Trecătorii se opresc impresionaţi de retorica lor strălucită şi din cînd în cînd cîte un excentric cumpără un dar de Anul Nou, pe care apoi nu îndrăzneşte însă să-l ofere nimănui.

N-am deloc intenţia să-i ofensez pe simpaticii proprietari de chioşcuri, comparîndu-i cu domnul Mendès-France, care a oferit Franţei drept cadou de Anul Nou wehrmachtul. Şi dacă mi-am amintit de negutătorii ambulanţi, este numai pentru că, impunînd Adunării Naţionale funestul proiect de lege cu privire la refacerea armatei germane, domnul Mendès-France a încercat să prezinte o marfă putredă ca ceva de foarte bună calitate. El i-a prezentat pe SS-işti drept nişte porumbei albi ca zăpada, iar pe generalii hitlerişti cu ramuri de măslin în mînă. A dat asigurări că înarmarea Germaniei occidentale are legătură cu principiile umanismului. A jurat că după ce soldaţii germani se vor fi aliniat în front, lui, domnului Mendès-France îi va fi uşor să se înţeleagă cu Uniunea Sovietică cu privire la securitatea mutuală. A vorbit zi şi noapte, concis sau prolix, calm sau cu multă emfază. Dezbaterile din parlament au durat zece zile şi în tot acest timp domnul Mendès-France a luat cuvîntul de 31 ori; el nu şi-a precupeţit forţele pentru a obţine reînvierea wehrmachtului.

Cunoaştem din trecut anumite personalităţi politice din Franţa care şi-au început cariera prin legăminte patriotice şi şi-au terminat-o printr-o lamentabilă capitulare. Pe timpuri însă, pentru o astfel de decădere erau necesari zeci de ani. In ce-l priveşte pe dl. Mendès-France, el a arătat că nu-i place să tărăgăneze lucrurile: n-au trecut nici şase luni şi s-a dezis de tot ce afirmase. În primăvară, dl. Mendès-France se manifestase ca un adept hotărît al unei înţelegeri între Apus şi Răsărit. Atunci respingea politica de forţă. Critica aspru pe predecesorii săi care mergeau în Statele Unite pentru a se prosterna şi care se eschivau cu încăpăţînare de la orice posibilitate de a slăbi încordarea internaţională. În mai, cînd liliacul era în floare, l-am auzit pe dl. Mendès-France condamnînd cu asprime ideea reînvierii clicii militariste germane. Nu este de mirare că oamenii simpli din Franţa ascultau plini de speranţe discursurile tînărului politician care vorbea în limbajul păcii.

Conform voinţei poporului francez, dl. Mendès-France a semnat acordul de la Geneva. El n-a încercat să salveze „comunitatea defensivă europeană" împotriva căreia s-a revoltat opinia publică din Franţa. Oamenii au văzut că Franţa poate trăi fără să întrebe dimineaţa ce-i ordonă Washingtonul şi fără să se informeze seara ce gîndeşte Londra despre dînsa. Pe atunci presa americană nu-l cruţa pe dl. Mendès-France de epitete puţin măgulitoare. Totuşi, în acele zile, în parlamentul francez s-au pronunţat pentru el 419 deputaţi, iar împotriva lui — numai 47. A trecut o jumătate de an. In prezent, presa americană nu precupeţeşte complimentele la adresa d-lui Mendès-France. Dar în parlamentul francez majoritatea întrunită de el nu este decît de 27 voturi. A cîştigat încrederea guvernanţilor Statelor Unite, dar a pierdut încrederea Franţei.

In iunie nu vroia să înarmeze Germania şi insista pentru tratative cu Uniunea Sovietică. In octombrie, uitînd de iunie, a propus să se discute acordul cu privire la refacerea armatei germane şi totodată, sau, după cum s-a exprimat el, „paralel" să se ducă tratative cu Uniunea Sovietică. Pierre Cot a relevat atunci pe bună dreptate că domnul Mendès-France nu-i tare la matematică: liniile paralele nu se întîlnesc. Domnul Mendès-France insista însă asupra punctului său de vedere: va face cele două lucruri simultan. Aceasta se întîmpla în octombrie. Se ştie că după octombrie urmează noiembrie şi la 22 noiembrie dl. Mendès-France uitase ce a spus în octombrie. „Tratativele paralele" nu-l mai interesau. A declarat că este de acord să discute cu Uniunea Sovietică numai după ratificarea acordurilor care prevăd refacerea wehrmachtului. Ziarele americane îl numesc pline de admiraţie „geniul politicii elastice". Sîntem în drept să spunem că cocoşii de pe vîrful tuturor clopotniţelor din Franţa nici n-au apucat să cînte de trei ori şi dl. Mendès-France a renunţat la politica de pace în schimbul politicii de forţă.

Inainte de sărbători, dl. Mendès-France s-a adresat compatrioţilor săi cu cuvinte duioase: le-a vorbit despre copilaşi, despre daruri, despre pomul de crăciun strălucind de lumini. Ei bine, orice francez poate să aprecieze darul de Anul Nou pe care i l-a făcut dl. Mendès-France. Nu există om în Franţa căruia să fie necesar să i se explice ce înseamnă S.S.-istul de ieri cu o bombă atomică în valiză. S-ar putea totuşi ca în Franţa să existe naivi, care să-i mai dea crezare d-lui Mendès-France atunci cînd el vorbeşte despre tratative cu Uniunea Sovietică. El jură că în mai, cînd liliacul va înflori din nou, se va înţelege cu ruşii, deoarece tratativele cu privire la problema germană vor fi înlesnite de marşul voios al diviziilor germane refăcute. Această împrejurare ne obligă să amintim anumitor francezi naivi că dl. Mendès-France îi induce în eroare.

Domnul Mendès-France dă asigurări că ruşii vor accepta un acord văzînd forţa occidentului, adică diviziile wehrmachtului. Noi, oamenii sovietici, ştim că germanii se pricep la război. Probabil că nici francezii n-au uitat acest lucru. Ne amintim cum s-au năpustit asupra noastră hoardele lui Hitler care nu cunoscuseră pînă atunci înfrîngeri. Aceasta nu s-a terminat prin Compiegne sau Vichy, ci prin căderea Berlinului

Noi nu subapreciem primejdiile dar nici nu le exagerăm. Dl. Mendès-France nu ne va speria cu diviziile germane şi putem să-i reamintim că oamenii sovietici nu sînt obişnuiţi să stea de vorbă cu persoanele care în loc de propuneri rezonabile recurg la ameninţări nerezonabile. Intr-adevăr, dl. Mendès-France ar putea să înţeleagă că Uniunea Sovietică este altceva decît grupul de 20 de parlamentari pe care el a ştiut să-i intimideze între două scrutine. Uniunea Sovietică este o mare putere care are aliaţi puternici şi care n-a permis niciodată nimănui să atenteze la demnitatea ei. Este inutil să se vorbească cu Uniunea Sovietică recurgîndu-se la ameninţări.

Prin asigurările sale de a începe tratativele în mai, Mendès-France încearcă să se salveze în ianuarie. Este însă puţin probabil ca în Franţa să existe atîţia prostănaci cîţi ar vrea actualul ei premier. Cît despre noi, trebuie să repetăm anumitor naivi francezi: dacă veţi ratifica acordurile cu privire la refacerea wehrmachtului, tratativele pentru soluţionarea problemei germane vor deveni pur şi simplu lipsite de sens.

De altfel ultimul vot a arătat că sînt puţini cei care cred în asigurările d-lui Mendès-France cu privire la apropiatele tratative. El are o majoritate parlamentară infimă, înjghebată în grabă pe culoarele de la Palais Bourbon. In afara incintei parlamentului, majoritatea covîrşitoare a francezilor este împotriva sa. Il felicită numai acei dintre protectorii săi străini care nu vor tratative nici în decembrie, nici în mai, care în locul oricăror tratative preferă să bată cu pumnul în masă. Revista americană „Time" afirmă că lui Mendès-France îi plac cuvintele „trebuie să ştii să alegi". Ei bine, a ales: a obţinut elogiile lui Dulles şi a pierdut respectul Franţei. Figura domnului Mendès-France nu va întuneca nici măcar pentru un singur ceas chipul Franţei. Nu este nevoie să mai vorbim despre comuniştii care au arătat în ultimele luni ca şi în anii rezistenţei, că oamenii muncii ştiu să-şi apere patria. Împotriva lui Mendès-France s-au pronunţat pînă şi cei mai de seamă reprezentanţi ai partidului politic din care face parte — Edouard Herriot şi Daladier. Preşedintele de onoare al Adunării Naţionale, Edouard Herriot, a spus că Franţa nu-şi poate sacrifica conştiinţa pentru americani. Poate că domnul Mendès-France n-a înţeles aceste cuvinte, dar Franţa le-a înţeles. Împotriva refacerii wehrmachtului au votat şi cei mai buni reprezentanţi ai acelor forţe de rezistenţă care s-au grupat în jurul generalului De Gaulle. Împotriva domnului Mendès-France a votat unul din cei mai de seamă socialişti — Naegelen, care a candidat pentru funcţia de preşedinte al republicii. Milioane de francezi s-au pronunţat şi se pronunţă împotriva acordurilor care constituie o primejdie de moarte pentru Franţa şi pentru pace. Manevra cam stîngace cu cei 27 de deputaţi n-a hotărît încă nimic. Acordurile nu au fost încă ratificate de Consiliul Republicii. Poporul francez nu le va ratifica niciodată. Istoria marii Franţe nu se va termina, fireşte, prin votul dubios din 30 decembrie, care a devenit obiect de glume pentru ziariştii americani şi englezi

Ziarele franceze au anunţat recent că Statele Unite au hotărît să ofere primului ministru al Franţei 48 de litri de lapte — cîte un litru din partea fiecărui stat: pare-se că domnul Mendès-France adoră laptele In ajunul votării însă, Departamentul de Stat a reţinut-o pe „regina laptelui", trimisă în misiune la Paris cu cei 48 litri: americanii au hotărît să aştepte rezultatul votului înainte de a oferi domnului Mendès-France laptele. Nu ştiu cum s-a sfîrşit această poveste — dacă laptele s-a coraslit sau dacă a sosit în bună stare la destinatie. Fireste că nu este cîtuşi de puţin condamnabil faptul că domnului Mendès-France îi place laptele şi, probabil că „regina laptelui" trebuia să-i aducă produse de bună calitate. Dar votul din 30 decembrie şi cel de al 31-lea discurs rostit de domnul Mendès-France nu sînt legate de laptele american, ci de sîngele francez; cerînd refacerea wehrmachtului domnul Mendès-France a pus în primejdie Franţa şi pacea.

Sîntem convinşi că poporul francez a înţeles acest lucru şi va trage concluziile sale proprii.

(Din ziarul „Pravda")

Semnarea unui acord comercial şi de plăţi între U. R. S. S. şi Iugoslavia

MOSCOVA 6 (Agerpres).—TASS transmite: Intre 20 decembrie 1954 şi 5 ianuarie 1955 au avut loc la Moscova negocieri comerciale între delegaţia comercială guvernamentală a Republicii Federative Populare Iugoslavia şi Ministerul Comerţului Exterior al U.R.S.S.

In urma negocierilor, la 5 ianuarie a.c. au fost semnate un acord comercial şi un acord de plăţi între Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste şi Republica Federativă Populară Iugoslavia.

Totodată au fost stabilite listele livrărilor reciproce de mărfuri între cele două ţări în anul 1955.

Iugoslavia va livra U.R.S.S. sodă caustică şi sodă calcinată, carbid, fuior de cînepă, tutun, piele, alcool etilic, furnir şi alte mărfuri.

Uniunea Sovietică va livra materii prime şi mărfuri industriale, necesare economiei Iugoslaviei — bumbac, petrol, produse petrolifere, hîrtie de ziar, minereu de mangan, antracit şi alte mărfuri.

Din partea sovietică acordurile susmenţionate au fost semnate de I. G. Kabanov, ministrul Comerţului Exterior al U.R.S.S.; din partea Iugoslaviei — de Mijalko Todorovici, şeful delegaţiei comerciale guvernamentale a Iugoslaviei, membru al Vecei Executive a Republicii Federative Populare Iugoslavia.

Noi manevre pentru grăbirea definitivării acordurilor de la Paris

PARIS 6 (Agerpres). — Adepţii înarmării Germaniei occidentale, neliniştiţi de soarta acordurilor de la Paris, îşi intensifică eforturile pentru a obţine în cel mai scurt timp definitivarea lor.

După cum se ştie, textul acordurilor de la Paris care au fost ratificate în Adunarea Naţională franceză ar avea putere de lege numai în cazul aprobării lor de către Consiliul Republicii. Dacă textul acordurilor de la Paris ar suferi vreo modificare în cadrul discutării sale în Consiliul Republicii, sau ar fi respins de acesta, ele vor trebui să fie supuse din nou Adunării Naţionale care, în cazul cînd il va ratifica din nou, îl va supune pentru a doua oară aprobării Consiliului Republicii.

Adepţii înarmării Germaniei occidentale acţionează astăzi pentru a impune graba în luarea hotărîrilor definitive, ca şi atunci cînd au cerut Adunării Naţionale discutarea acordurilor. Astfel, cu prilejul unei intrevederi avute cu preşedintele Consiliului Republicii, Monnerville, primul ministru Mendès-France i-a cerut acestuia ca discutarea acordurilor de la Paris în Consiliul Republicii să aibă loc în luna ianuarie, deşi Adunarea Naţională fixase pentru aceasta un termen de două luni.

Soarta pe care o vor avea acordurile de la Paris îi îngrijorează în aceeaşi măsură atît pe guvernanţii americani cît şi pe cei vest-germani. „În perioada care începe — scrie „L'Humanité" — Washingtonul a început să joace din nou comedia „garanţiilor" şi a numeroaselor promisiuni care nu costau nimic". Guvernanţii americani, relatează mai departe „L'Humanité", vor să lase impresia că ei ar fi de acord cu un „oarecare" control asupra înarmării Germaniei, deşi la conferinţa de la Londra (conferinţă unde s-au pus bazele acordurilor de la Paris — N.R.) Dulles a fost împotriva acestui control.

În legătură cu aceste manevre ale guvernanţilor americani, corespondentul din Washington al ziarului „Le Monde" scrie că „americanii vor să dea Franţei o satisfacţie cel puţin în principiu".

În ceea ce priveşte atitudinea revanşarzilor de la Bonn, aceştia îşi afirmă deschis nerăbdarea de a vedea aplicate cît mai repede prevederile acordurilor de la Paris, care le permit refacerea Wehrmachtului nazist. Astfel, Adenauer a anunţat oficial că la sfîrşitul lunii ianuarie va fi convocată o conferinţă a ţărilor participante la proiectata Uniune a Europei occidentale, pentru „a găsi modalităţile în vederea punerii imediat în practică a prevederilor acordurilor de la Paris".

NOTE EXTERNE

„Ajutor"... sau jaf organizat?

Toată lumea cunoaşte mijlocul, de altfel destul de nedibaci, al monopoliştilor americani de a se erija în prieteni ai popoarelor prin acordarea de... ajutoare, sau... cadouri. Aşa se face că, în anul care a trecut, multe ţări care se află sub călcîiul unchiului Sam, au fost blagoslovite cu „ajutor" american. Germania occidentală de pildă, este una dintre ţările căreia i se acordă o atenţie deosebită din partea filantropilor americani. Henry Parkman, locţiitorul înaltului comisar american din Germania a declarat nu de mult, în chip fariseic, că guvernul S.U.A. a hotărît să dăruiască celor 700.000 de locuitori din Berlinul occidental care îndură lipsuri 1.350.000 kg. de praf de lapte de calitate superioară şi 900.000 kg. de unt extra fin.

După cum s-a constatat însă chiar de către slugile americane de la Bonn, praful de lapte putea fi folosit în cel mai bun caz „numai ca hrană pentru vite", iar untul (stricat în întregime) nu putea fi folosit deloc. Şi culmea ironiei! Filantropii au fost răsplătiţi cu suma de... 1.500.000 de mărci, iar mister Bonen, care s-a ostenit cu împărţeala acestor curioase daruri a primit 24.330 de mărci şi alte mici recompense: un apartament, un automobil etc.

Substratul acţiunii de „ajutorare" desfăşurată de Streetului în cinstea S.U.A. nu poate fi ascuns: de caracterizare vizibilă: „Food As Propaganda" („Alimente de propagandă") — caracterizare care este scrisă pe pachetele „Made in USA".

„Cadourile" pentru Egipt constituie un alt exemplu de „generozitate" a Statelor Unite. Înduioşat probabil de suferinţele poporului egiptean, Washingtonul a trimis în această ţară în „dar"... berbeci şi pui. Ce-i drept aceste vietăţi au ajuns, datorită „specialiştilor" din S.U.A., la destinaţie. Acest lucru nu poate fi contestat. Ce s-a constatat însă? Berbecii şi puii erau contaminaţi de boli contagioase. În consecinţă bieţii berbeci au fost ucişi imediat iar puii piperniciţi şi-au dat duhul înainte de a avea aceeaşi soartă ca şi berbecii.

Binefăcătorii cu nota de plată respectivă a răsplătit şi în acest caz osteneala mărinimoşilor de peste ocean.

Dar „ajutorul" american nu se rezumă numai la trimiterea de mărfuri, nu îmbracă numai aspectul acesta economic. Animaţi chipurile de sentimente profunde, umanitariste, binefăcătorii din S.U.A. s-au gîndit că e bine să construiască, în anumite locuri, pentru a alina suferinţele celor bolnavi, spitale, sanatorii etc. Aceste centre medicale situate în anumite puncte strategice sînt înzestrate cu aparate, au personalul medical necesar... spionajului. În legătură cu toate acestea ziarul indian „Svadhinata" relata cu îngrijorare: „Spitalul" din Tai culege informaţii cu caracter de spionaj în legătură cu Tibetul. „Sanatoriul de tuberculoşi" din Almora este un centru al spionajului american". Iar ziarul de dreapta „Hindu Outlook" scria că „în Nepal nu există nici o regiune strategică în care să nu se fi cuibărit americanii în calitate de medici, exploratori, oameni de ştiinţă etc."

Filantropii americani exportă apoi foarte frecvent „ajutor" cultural, cunoscut în general sub numele de „mod de viaţă american". Cărţile şi filmele americane care propovăduiesc ura împotriva omului, crima şi violul au invadat, datorită „generozităţii" lui..., ţările cu o veche cultură de peste ocean, oraşele multor ţări aflate la remorca S.U.A.

După cum se ştie acest ajutor cu caracter „cultural" are menirea să ajute pe vînzătorii de carne de tun ai Wall-Streetului. Pe unii îi dau în vileag chiar propagandiştii Wall-Streetului, (facsimilul de faţă vine să confirme în plus acest lucru). Pe cealaltă faţă, o arată faptele, căci logica faptelor este mai tare decît goguriţa creată şi umflată cu grijă de propagandiştii „modului de viaţă american".

Pentru toată lumea a devenit limpede faptul că prin mult trîmbiţatul lor „ajutor" monopoliştii americani nu urmăresc altceva decît subjugarea economică şi politică a ţărilor „binecuvîntate" de Wall-Street. Căci e de-a dreptul ridicol ca o ţară ca S.U.A. care nu poate asigura hrană milioanelor de şomeri totali şi parţiali să poată da dovadă de mărinimie nemărginită, aşa cum pretind politicienii şi propagandiştii americani. Popoarele care gem sub cizma yankee resping cu dispreţ şi indignare această propagandă deşănţată a S.U.A. „Ajutoarele" impuse, care mai mult le înrobesc, le aduc la sapă de lemn.

„Să te fereşti de greci chiar cînd fac daruri". Acest dicton bine cunoscut şi valabil pentru aceştia în timpurile străvechi, este amintit astăzi însă ori de cîte ori este vorba de „ajutorul" impus de Statele Unite ţărilor satelite.

D. MIHAIL

Recorduri adenaueriste...

Revanşarzii de la Bonn au reuşit să înregistreze un record. E drept, mai modest decît recordurile americane în materie de „coca-cola" sau de „farfurii zburătoare", dar totuşi un record. Revista burgheză pariziană „France Observateur" ne informează că din mai şi pînă la sfîrşitul lunii septembrie asociaţiile foştilor combatanţi au ţinut în Germania occidentală 123 de întruniri; în acest timp organizaţia „Căştile de oţel" a ţinut 143 întruniri, ceea ce înseamnă că în acest interval de 5 luni n-a existat nici o zi în care să nu fi avut loc, în republica de la Bonn, vreo întrunire a foştilor combatanţi sau a organizaţiei „Căştile de oţel".

Despre „Căştile de oţel", guvernanţii de la Bonn ţin să asigure pe cei ce îi ascultă că ar fi o organizaţie care nu face... politică. Cîtă valoare au aceste asigurări, ne relatează tot „France Observateur" citînd cuvintele rostite de Lothar Steuer, vice preşedinte al acestei organizaţii în Renania de nord şi Westfalia: „Organizaţia „Căştile de oţel" duce la îndeplinire o sarcină de stat, străduindu-se să menţină şi să dezvolte etica războinică a poporului nostru".

Direcţia principală către care se îndreaptă atenţia „Căştilor de oţel" este tineretul. Revista pariziană arată: „Deoarece tineretul german dă dovadă de prea puţin entuziasm faţă de problema reînarmării, organizaţia „Căştilor de oţel" va juca, în lunile viitoare, un rol considerabil în propaganda care va fi desfăşurată cu scopul de a lichida această stare de spirit. În acest scop organizaţia a şi primit din partea ministerului de interne de la Bonn suma de 30.000 de mărci".

Dezvăluirile revistei „France Observateur" dovedesc valoarea „garanţiilor" lui Adenauer în ceea ce priveşte intenţiile paşnice ale Germaniei apusene. Acum, revanşarzii se mulţumesc cu recorduri în materie de oratorie. Mîine, dacă vor primi arme, ei nu vor şovăi să treacă de la vorbe la fapte...

E. O.

Sesiunea Congresului S. U. A.

Mesajul preşedintelui Eisenhower către Congresul S. U. A.

WASHINGTON 6 (Agerpres). — TASS transmite: La 5 ianuarie s-a deschis prima sesiune a Congresului S.U.A. al celei de a 84-a legislaturi.

După cum se ştie, în urma alegerilor care au avut loc la 2 noiembrie anul trecut, partidul democrat a reuşit să obţină controlul asupra celor două camere ale Congresului, deşi numai cu o majoritate neînsemnată. In prezent, senatul cuprinde 48 democraţi, 47 republicani şi un independent — senatorul Morse, care a declarat că va vota împreună cu democraţii. Camera Reprezentanţilor are 232 democraţi şi 203 republicani.

Programul guvernului Eisenhower va fi expus în opt mesaje prezidenţiale, pe care Eisenhower le va adresa Congresului în cursul lunii ianuarie. După cum relatează presa americană, Congresul va examina în primul rînd problema ratificării acordurilor de la Londra şi Paris, tratatul cu privire la blocul militar al Asiei de sud-est, tratatul încheiat recent între S.U.A. şi clica ciankaişistă, chestiunile legate de sporirea rezervelor forţelor armate şi cele privind programul de acordare de „ajutor militar" ţărilor străine. Se crede că discutarea acestor probleme nu va provoca divergenţe serioase, deoarece, după cum remarcă corespondentul din Washington al agenţiei United Press, în domeniul politicii externe şi în problemele militare punctul de vedere al guvernului şi al partidului democrat coincid.

WASHINGTON 6 (Agerpres).

În cadrul şedinţei comune din 6 ianuarie a Camerei Reprezentanţilor şi Senatului din Congresul S.U.A. al celei de a 84-a legislaturi, preşedintele Eisenhower a prezentat obişnuitul mesaj asupra „stării uniunii".

În prima parte a mesajului său, preşedintele Eisenhower a trecut în revistă evenimentele politice internaţionale. Dacă acum doi ani, în ianuarie 1953, Eisenhower sublinia că „pentru a asigura pacea lumii a trebuit să luptăm în pădurile din Aragonne", împotriva Germaniei hitleriste, acum el şi-a exprimat satisfacţia pentru faptul că „în sfîrşit" Germania occidentală va putea participa la „apărarea" Europei occidentale ca parteneră egală în pactul Atlantic, precum şi pentru încheierea pactului S.E.A.T.O. de la Manilla şi a tratatului cu Cian Kai-şi îndreptate împotriva R. P. Chineze.

Dacă cu doi ani în urmă, în ianuarie 1953, cînd a fost instalat ca preşedinte al S.U.A., Eisenhower declara: „sîntem gata să depunem cu oricine şi cu toţi un efort comun pentru a elimina cauzele temerilor reciproce şi a neîncrederii între naţiuni făcînd astfel posibilă o reducere drastică a armamentelor", în mesajul prezentat acum el a precizat — potrivit relatărilor agenţiei Reuter — că „bugetul militar trebuie să menţină o politică viguroasă de stocare a materialelor strategice" şi totodată a prevăzut „o desfăşurare a forţelor militare...". Eisenhower a declarat că Statele Unite îşi vor mări în anul care vine stocul de arme atomice, vor spori efectivele flotei şi aviaţiei militare şi vor crea mari forţe militare de rezervă.

În cercurile politice de la Washington se observă că politica cursei înarmărilor menită să susţină politica de pe poziţii de forţă reiese cu claritate din declaraţiile preşedintelui S.U.A.

Deşi a spus că perspectivele economice sînt favorabile, Eisenhower a subliniat că nu se vor face reduceri de impozite, din cauza considerabilelor cheltuieli militare.

În ceeace priveşte situaţia economică internă deşi preşedintele Eisenhower a calificat anul 1954 ca „unul din anii cei mai prosperi din istoria ţării"... observatorii politici din capitala S.U.A. au remarcat că aceste afirmaţiuni vin într-o bizară contradicţie cu numeroase comentarii recente ale presei americane care vorbesc despre semne ale depresiunii economice în anul 1954. Astfel ziarul „New York Times" sublinia că în anul 1954 producţia a scăzut în S.U.A. cu 2,5 la sută iar această scădere care „a anulat doi ani de îmbunătăţire normală" nu întrevede nicio perspectivă îmbucurătoare nici pentru anul 1955.

Preşedintele Eisenhower a făcut în mesajul asupra stării uniunii un apel stăruitor la continuarea politicii „bipartizane" de colaborare a partidelor democrat şi republican în special în problemele militare şi de politică externă, făcînd cunoscut totodată hotărîrea guvernului de „a continua distrugerea subversiunii comuniste din S.U.A."

Succese ale mişcării de eliberare din Malaya

ŞANHAI 6 (Agerpres). — Informaţiile primite din Malaya relatează despre noile succese ale Armatei naţionale de eliberare din această ţară. Într-o ştire transmisă din Singapore, corespondentul agenţiei United Press recunoaşte că în ciuda numeroaselor operaţiuni militare şi represiuni organizate de autorităţile engleze împotriva populaţiei civile din Malaya, efectivul armatei de eliberare naţională a sporit deoarece noi voluntari intră în rîndurile ei. Corespondentul subliniază că pentru a lupta împotriva mişcării naţionale de eliberare, Marea Britanie este nevoită să menţină în această ţară o armată de 100.000 de oameni. Înaltul comisar englez în Federaţia malaieză — Macgillivray a fost nevoit să declare în mesajul de Anul Nou că anul 1955 „nu va fi un an uşor".

În momentul de faţă englezii se străduiesc să găsească aliaţi pentru a lupta împotriva mişcării de eliberare naţională din Malaya.

Intrevedere Ciu En-lai — Hammarskjoeld

PEKIN. (China Nouă).

La 6 ianuarie Ciu En-lai, primul ministru şi ministru al Afacerilor Externe al R. P. Chineze, a avut o întrevedere cu secretarul general al O.N.U. Dag Hammarskjoeld.

Au fost de faţă Ahmed Bokhari, secretar general adjunct al O.N.U., Per Lind, colaborator al secretariatului, şi Humphrey Waldock, profesor de drept internaţional.

Din partea chineză au fost de faţă: Cijan Han-fu, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe, Ciao Guan-hua, adjunct al ministrului Afacerilor Externe şi alte persoane.

Succesul artiştilor romîni în Egipt

CAIRO 6 (Agerpres). — Orchestra de muzică populară romînească „Barbu Lăutaru", una din cele mai cunoscute şi apreciate formaţiuni muzicale de acest gen din Romînia, se află de cîteva săptămîni în Egipt, unde a dat mai multe concerte.

La cele două concerte date la Cairo au asistat sute de oameni, printre care numeroşi artişti instrumentişti, profesori şi studenţi ai şcolilor şi institutelor de muzică şi alte personalităţi ale vieţii muzicale din capitala Egiptului. Numeroşii spectatori au felicitat pe străluciţii interpreţi ai muzicii populare romîneşti. La Port-Said, orchestra populară „Barbu Lăutaru" a dat cel de al treilea concert care s-a bucurat de asemenea de un frumos succes.

La 8 ianuarie artiştii romîni vor da un alt concert în oraşul Alexandria.

În cursul acestui turneu pe care orchestra „Barbu Lăutaru" îl întreprinde în Egipt, la Cairo a fost organizată o seară muzicală egipteano-romînă.

Pretutindeni, concertele artiştilor romîni au fost primite cu multă satisfacţie de publicul egiptean. La cererea multora dintre auditori, posturile de radio din Cairo au hotărît să transmită săptămînal un scurt program de muzică romînească.

ÎN LUPTA PENTRU VIAŢA

Străbătut de mări şi fluvii, colorat de verdele cîmpiilor şi tăria întunecată a munţilor, din cele mai vechi timpuri, pămîntul a fost cîntat de poeţi.

Poeţii au cîntat însă şi suferinţele oamenilor robiţi de capitalism, şi lupta lor pentru a se dezrobi de sub exploatare. In vremurile moderne această suferinţă a fost mărită de duşmanii înverşunaţi ai omenirii. Imperialismul american este duşmanul nr. 1 al tinerei generaţii. Pentru imperialism viaţa tînărului din capitala Cretei, Nicosia, preţuieşte mai puţin decît preţul unei vite care-i transportă cu greu într-un mod atît de primitiv (fotografia 1).

Rechinii capitalişti — fie ei americani, englezi sau francezi — nu au timp şi nici bani pentru dezvoltarea tineretului.

In schimb fac totul pentru a tîrî omenirea în noi războaie în care acest tineret să fie folosit drept carne de tun.

Tineretul din toate colţurile lumii se opune însă acestor planuri aventuriste. El cere în locul unei campanii războinice — o campanie pentru pace, în locul mizeriei şi morţii — viaţă şi dezvoltare paşnică.

In fotografia 2-a, un grup de tineri membri ai organizaţiei Tineretul Liber German din Germania occidentală protestînd împotriva politicii lui Adenauer. Iar în ultima fotografie un grup de studenţi indieni care demonstrează împotriva pactului agresiv încheiat între S.U.A. şi Pakistan.

CU APARATUL FOTOGRAFIC PE GLOB

Scurte ştiri

★ Compozitorului sovietic Tihon Hrennikov i s-a conferit titlul de onoare de artist al poporului al R.S.F.S.R. pentru merite deosebite în domeniul muzicii sovietice.

★ Zilele trecute a fost lansat la Sanhai primul vas de coastă, pentru mărfuri şi călători, construit în China. Vasul a fost construit la şantierele navale de la Ţziannan.

★ Echipa ciclistă din R.P.R. care va participa la Turul Ciclist al Egiptului a sosit miercuri la Cairo

★ La 4 ianuarie s-a deschis la Barod cea de a 42-a sesiune a Congresului oamenilor de ştiinţă indieni, la care participă peste 4.000 persoane.

★ Referindu-se la o ştire din Bonn, postul de radio Berlin a anunţat că cea de a doua citire a acordurilor de la Paris în Bundestagul vest-german a fost fixată pentru 20 ianuarie.

★ Din Tokio se anunţă că primul ministru Hatoyama a declarat în cadrul unei conferinţe de presă că guvernul japonez face pregătiri pentru a trimite misiuni comerciale în R. P. Chineză şi U.R.S.S.

★ La 6 ianuarie a sosit la Rangoon preşedintele Iugoslaviei, Tito. El va avea întrevederi cu primul ministru al Birmaniei, U Nu. După vizita sa la Rangoon, preşedintele Tito va pleca la Bangkok (Tailanda).

★ În legătură cu asasinarea preşedintelui republicii Panama, Jose Antonio Remon, autorităţile panameze au arestat doi cetăţeni ai S.U.A., Martin Irving Lipstein şi Roy Bettis.

★ După cum relatează ziarele britanice, în întreaga Anglie, se desfăşoară intense pregătiri pentru greva generală a feroviarilor fixată pentru data de 9 ianuarie. Agenţiile occidentale comunică că aceasta va fi cea mai mare grevă a feroviarilor din ultimul sfert de secol.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Secţia scrisori Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".